

Dansk udgave

Retsforskrifter

Indhold

I Retsakter hvis offentliggørelse er obligatorisk

- * Rådets forordning (EF) nr. 1506/98 af 13. juli 1998 om en indrømmelse i form af et toldkontingent i 1998 for hasselnødder til fordel for Tyrkiet og suspension af visse indrømmelser 1
- * Rådets forordning (EF) nr. 1507/98 af 13. juli 1998 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af kaliumpermanganat med oprindelse i Indien og Ukraine og om endelig opkrævning af den midlertidige told 4
- * Rådets forordning (EF) nr. 1508/98 af 13. juli 1998 om ændring af forordning (EF) nr. 2398/97 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af sengelinned af bomuld med oprindelse i Egypten, Indien og Pakistan 9
- Kommissionens forordning (EF) nr. 1509/98 af 15. juli 1998 om faste importværdier med henblik på fastsættelsen af indgangsprisen for visse frugter og grøntsager 11
- * Kommissionens forordning (EF) nr. 1510/98 af 15. juli 1998 om ændring af forordning (EF) nr. 1261/96 om udarbejdelse af den foreløbige forsyningsopgørelse for De Kanariske Øer for vinprodukter, der er omfattet af den særlige ordning i artikel 2-5 i Rådets forordning (EØF) nr. 1601/92..... 13
- * Kommissionens forordning (EF) nr. 1511/98 af 15. juli 1998 om fastsættelse for produktionsåret 1997/98 af en tillægsstøtte for tomatkoncentrat og heraf afledte produkter 16
- Kommissionens forordning (EF) nr. 1512/98 af 15. juli 1998 om fastsættelse af importtold for korn..... 18
- Kommissionens forordning (EF) nr. 1513/98 af 15. juli 1998 om fastsættelse af maksimumsrestitutioner ved udførsel af olivenolie i forbindelse med den 16. dellicitation under den løbende licitation, der blev åbnet ved forordning (EF) nr. 1978/97 21

Kommissionens forordning (EF) nr. 1514/98 af 15. juli 1998 om fastlæggelse af, i hvilket omfang ansøgninger om udstedelse af eksportlicenser indgivet i juli 1998 for oksekødsprodukter, der nyder særbehandling ved indførsel til Canada, kan imødekommes.....	23
Kommissionens forordning (EF) nr. 1515/98 af 15. juli 1998 om fastsættelse af repræsentative priser og tillægsimporttold for fjerkrækød og æg og ægalbumin og om ændring af forordning (EF) nr. 1484/95	24
Kommissionens forordning (EF) nr. 1516/98 af 15. juli 1998 om fastsættelse af eksportrestitutionerne inden for fjerkrækødssektoren.....	26
* Kommissionens forordning (EF) nr. 1517/98 af 15. juli 1998 om ændring af forordning (EØF) nr. 1164/89 om gennemførelsesbestemmelserne for støtte til spindhør og hamp	28
* Kommissionens forordning (EF) nr. 1518/98 af 15. juli 1998 om fastsættelse for produktionsåret 1998/99 af minimumspris og støttebeløb for produkter forarbejdet på basis af tomater	29
Kommissionens forordning (EF) nr. 1519/98 af 15. juli 1998 om fastsættelse af eksportrestitutionerne for olivenolie.....	32

II *Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk*

Rådet

98/454/EF:

* Rådets henstilling af 6. juli 1998 om de overordnede retningslinjer for medlemsstaternes og Fællesskabets økonomiske politikker	34
Oplysning om ikrafttrædelsesdatoen for protokol I om betingelserne for blandede selskaber som omhandlet i fiskeriaftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Letland	45

DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE SAMARBEJDSOMRÅDE

EFTA-Tilsynsmyndigheden

* EFTA-Tilsynsmyndighedens afgørelse nr. 46/98/KOL af 4. marts 1998 om udstedelse af to meddelelser på konkurrenceområdet om henholdsvis afgrænsning af det relevante marked inden for konkurrenceretten i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS) og aftaler af ringe betydning, der ikke falder ind under EØS-aftalens artikel 53, stk. 1	46
--	----

I

(Retsakter hvis offentliggørelse er obligatorisk)

RÅDETS FORORDNING (EF) Nr. 1506/98

af 13. juli 1998

om en indrømmelse i form af et toldkontingent i 1998 for hasselnødder til fordel for Tyrkiet og suspension af visse indrømmelser

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 113,

under henvisning til tiltrædelsesakten af 1994,

under henvisning til forslag fra Kommissionen, og

ud fra følgende betragtninger:

I forbindelse med aftalen om oprettelse af en associering mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet (⁽¹⁾), i det følgende benævnt »aftalen«, blev der ydet dette land indrømmelser for visse landbrugsprodukter;

som følge af Republikken Østrigs, Republikken Finlands og Kongeriget Sveriges tiltrædelse bør indrømmelsen for hasselnødder tilpasses, bl.a. under hensyntagen til de handelsordninger for dette produkt, der bestod mellem Østrig, Finland og Sverige på den ene side og Tyrkiet på den anden side;

Fællesskabet skal ifølge artikel 76, 102 og 128 i tiltrædelsesakten af 1994 vedtage de nødvendige foranstaltninger for at råde bod på denne situation; disse foranstaltninger skal have form af autonome EF-toldkontingenter, der svarer til de bundne præferencetoldindrømmelser, som Østrig, Finland og Sverige anvendte;

afgørelse nr. 1/98 truffet af Associeringsrådet EF-Tyrkiet af 25. februar 1998 om handelsordningen for landbrugsprodukter fastsætter, at der skal ske forbedring og konsolidering af handelspræferencerne vedrørende indførsel til Fællesskabet af landbrugsprodukter med oprindelse i Tyrkiet og indeholder en række præferenceindrømmelser

for Fællesskabets eksport af kød og levende dyr til Tyrkiet;

Tyrkiet har siden 1996 opretholdt et forbud mod indførsel af levende kvæg (KN-kode 0102) og anvendt restriktioner ved indførsel af oksekød (KN-kode 0201-0202); disse foranstaltninger er kvantitative restriktioner, der ikke er forenelige med aftalen, og som forhindrer Fællesskabet i at nyde godt af de indrømmelser, som det er ydet i henhold til afgørelse nr. 1/98; på trods af de konsultationer, der er blevet gennemført fra november 1997 til februar 1998 for at nå frem til en forhandlingsløsning med Tyrkiet på dette problem, er de kvantitative restriktioner blevet opretholdt;

som følge af disse foranstaltninger er Fællesskabets eksport af de pågældende produkter til Tyrkiet blokeret; for at beskytte Fællesskabets handelsinteresser i denne situation bør der træffes modsvarende foranstaltninger; de indrømmelser, der er fastsat i bilagene til nærværende forordning, bør derfor suspenderes —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Det autonome toldkontingent for 1998, som er opført i bilag I, åbnes. Artikel 4-8 i forordning (EF) nr. 1981/94 (⁽²⁾), hvorved Rådet har åbnet EF-toldkontingenter for visse varer bl.a. med oprindelse i Tyrkiet, finder anvendelse.

Artikel 2

Det autonome toldkontingent, som er fastsat i bilag I, og de to toldkontingenter, som er fastsat i bilag II, suspenderes.

(¹) EFT 217 af 29. 12. 1964, s. 3687/64.

(²) EFT L 199 af 2. 8. 1994, s. 1. Forordningen er senest ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 650/98 (EFT L 88 af 24. 3. 1998, s. 8).

Artikel 3

Så snart hindringerne for Fællesskabets præferenceeksport til Tyrkiet fjernes, ophæver Kommissionen de foranstaltninger, der er nævnt i artikel 2; dette sker eventuelt enten efter den procedure, som er fastsat i artikel 29 i Rådets forordning (EF) nr. 2200/96 af 28. oktober 1996 om den fælles markedsordning for frugt og grøntsager⁽¹⁾, efter

tilsvarende artikler i de øvrige forordninger om de fælles markedsordninger for landbrugsprodukter eller efter artikel 6 og 7 i forordning (EF) nr. 1981/94.

Artikel 4

Denne forordning træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 13. juli 1998.

På Rådets vegne

W. SCHÜSSEL

Formand

⁽¹⁾ EFT L 297 af 21. 11. 1996, s. 1.

BILAG I

Løbenummer	KN-kode	Varebeskrivelse	Det autonome kontingents størrelse (tons)	Kontingentsats
09.0201	0802 21 00 0802 22 00	Hasselnødder (Corylus-arter), friske eller tørrede, med skal eller afskallede	9 060	Fri

BILAG II

Løbenummer	KN-kode	Varebeskrivelse	Kontingentsstørrelse pr. år eller pr. angivet periode (tons)	Kontingentsats
09.0217	ex 0807 11 00	Friske vandmeloner: fra 16. juni til 31. marts	14 000	Fri
09.0207 09.0209	2002 90 31 2002 90 39 2002 90 91 2002 90 99	Tomater, tilberedt eller konserveret på andre måder end med eddike eller eddikesyre, ikke hele eller i stykker, med tørstofindhold på 12 vægtprocent eller derover	30 000, med tørstofindhold på 28-30 vægtprocent	Fri

RÅDETS FORORDNING (EF) Nr. 1507/98

af 13. juli 1998

om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af kaliumperman-
ganat med oprindelse i Indien og Ukraine og om endelig opkrævning af den
midlertidige told

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab⁽¹⁾, særlig artikel 9, stk. 4,

under henvisning til forslag forelagt af Kommissionen efter høring af Det Rådgivende Udvalg, og

ud fra følgende betragtninger:

A. MIDLERTIDIGE FORANSTALTNINGER

- (1) Kommissionen indførte ved forordning (EF) nr. 178/98⁽²⁾, i det følgende benævnt »forordningen om midlertidig told«, en midlertidig antidumpingtold på importen til Fællesskabet af kaliumperman- ganat henhørende under KN-kode 2841 61 00 og med oprindelse i Indien og Ukraine.

B. EFTERFØLGENDE PROCEDURE

- (2) Efter indførelsen af de midlertidige foranstaltninger fremsatte den klagende EF-erhvervsgren og både den indiske og den ukrainske samarbejdsvillige eksporterende producent skriftlige bemærkninger.
- (3) Den pågældende ukrainske producent var den eneste interesserede part, der anmodede om at blive hørt, hvilket blev imødekommet.
- (4) Kommissionen fortsatte med at indhente og efterprøve alle oplysninger, som den anså for nødvendige med henblik på en endelig afgørelse.
- (5) Parterne blev underrettet om de vigtigste kendsger- ninger og betragtninger, på grundlag af hvilke det var hensigten at anbefale indførelse af endelig anti- dumpingtold og endelig opkrævning af de beløb, der er stillet som sikkerhed i form af midlertidig told. De fik også en frist, inden for hvilken de kunne fremsætte bemærkninger efter offentliggø- relsen af disse oplysninger.
- (6) De mundtlige og skriftlige bemærkninger blev undersøgt, og der blev i påkommende tilfælde taget hensyn hertil i de endelige resultater.

C. DEN PÅGÆLDENDE VARE OG SAMME VARE

- (7) Da ingen interesserede parter fremsatte nye bemærkninger eller kendsgerninger med hensyn til definitionen af den pågældende vare og samme vare, bekræftes resultaterne vedrørende disse spørgsmål som anført i betragtning 8 og 9 i forord- ningen om midlertidig told.

D. DUMPING

1. Normal værdi og eksportpris

- (8) I mangel af yderligere argumenter vedrørende fast- sættelsen af den normale værdi og eksportpriserne bekræftes de foreløbige resultater som anført i betragtning 10-17 i forordningen om midlertidig told.

2. Sammenligning

- (9) De ukrainske og indiske eksporterende produ- center hævdede, at eksportprisen ikke burde have været justeret for visse omkostninger forbundet med varens forsendelse samt kreditomkostninger. Spørgsmålet blev undersøgt, og da det konstate- redes, at det faktisk ikke havde været nødvendigt at justere for disse omkostninger, blev eksportprisen ændret i overensstemmelse hermed.
- (10) I mangel af andre nye argumenter vedrørende sammenligningen bekræftes de øvrige foreløbige resultater som anført i betragtning 18-23 i forord- ningen om midlertidig told.

3. Dumpingmargen

Generelt

- (11) I mangel af nye argumenter vedrørende fastsæt- telsen af dumpingmargenen bekræftes metoden som anført i betragtning 24, 25 og 26 i forord- ningen om midlertidig told.

Indien

- (12) Der fastsættes følgende endelige dumpingmargen for Indien, beregnet i % af prisen, cif, Fællesska- bets grænse:

Universal Chemicals and Industries Pvt. Ltd, Mumbai: 5,60 %

Da dette selskab anses for at tegne sig for 100 % af den indiske produktion af den pågældende vare, fastsættes den resterende endelige dumpingmargen også til 5,6 %.

⁽¹⁾ EFT L 56 af 6. 3. 1996, s. 1. Forordningen er ændret ved forordning (EF) nr. 2331/96 (EFT L 317 af 6. 12. 1996, s. 1) og forordning (EF) nr. 905/98 (EFT L 128 af 30. 4. 1998, s. 18).

⁽²⁾ EFT L 19 af 24. 1. 1998, s. 23.

Ukraine

- (13) Den endelige dumpingmargen for Ukraine fastsattes til 36,2 % af prisen, cif, Fællesskabets grænse.

E. EF-ERHVERVSGREN

- (14) Da ingen interesserede parter fremsatte bemærkninger eller nye kendsgerninger med hensyn til definitionen af EF-erhvervsgrenen, bekræftes resultaterne som anført i betragtning 27 i forordningen om midlertidig told.

F. SKADE**1. Generelt**

- (15) De eksporterende producenter fremsatte bemærkninger til de foreløbige resultater vedrørende følgende skadefaktorer: priser på dumpingimporten, prisunderbud og situationen for EF-erhvervsgrenen. Ingen andre interesserede parter gav udtryk for modstridende synspunkter.

2. Priser på dumpingimporten og prisunderbud

- (16) Den indiske og den ukrainske producent anfægtede begge de foreløbige resultater vedrørende prisunderbud og hævdede navnlig, at der var blevet set bort fra de oplysninger, som de tidligere havde indgivet (i form af »tilbud« eller fakturaer) uden tilstrækkeligt detaljerede forklaringer. De forelagde igen oplysninger om videresalg af den pågældende vare i Fællesskabet (i form af bl.a. fakturaer) indhentet fra en række uafhængige importører, som angiveligt viste, at der ikke var tale om prisunderbud.

Det bør imidlertid bemærkes, at både de tidligere og seneste oplysninger vedrørte importører, som enten ikke ønskede at samarbejde eller ikke samarbejdede i tilstrækkelig grad med Kommissionen i løbet af undersøgelsen. Oplysningerne kunne derfor ikke efterprøves ved kontrolbesøg på stedet (navnlig med hensyn til forekomsten af eventuelle kreditnotaer, som nedbragte de faktiske salgspriser, eller i tilfældene: »tilbud« med hensyn til om sådanne tilbud faktisk førte til salgstransaktioner eller ej). I alle tilfælde vedrørte de en meget lille del af den pågældende import, der undersøgtes af Kommissionen. Desuden fremsatte de indiske og ukrainske eksporterende producenter — til støtte for deres påstand om, at Kommissionens resultater vedrørende prisunderbud ikke var korrekte — beregninger baseret på tal vedrørende deres eksportpriser på markedet i Fællesskabet, som ikke svarede til de tilsvarende efterprøvede tal, de selv havde indgivet i løbet af undersøgelsen. Det var

derfor ikke muligt at underkende resultaterne vedrørende et tydeligt prisunderbud som anført i betragtning 36, 37 og 38 i forordningen om midlertidig told på grundlag af disse oplysninger.

- (17) Den ukrainske eksporterende producent hævdede igen, at det var nødvendigt med visse justeringer af eksportprisen på grund af selskabets »særlige forbindelse« med dets eneste importør i Fællesskabet, som skulle bestå i, at importøren finansierer indkøbet af råmaterialer og indrømmer før-betaling for leveringer.

Det må her understreges, at denne forbindelse, som blev afbrudt i 1997, ikke kunne undersøges, fordi den pågældende importør ikke udviste samarbejdsvilje. Trods gentagne anmodninger fra Kommissionen undlod det pågældende selskab at indgive relevante data. Det var derfor ikke muligt at indrømme de justeringer, som den ukrainske eksporterende producent krævede.

- (18) Med hensyn til EF-erhvervsgrenens salgspriser, der anvendtes til fastsættelsen af prisunderbudsmargenen, hævdedes det, at der var blevet set bort fra data indgivet af den tyske producent (Chemie GmbH Bitterfeld-Wolfen).

Det bør her nævnes, at prisunderbuddet som angivet i forordningen om midlertidig told blev beregnet ved en sammenligning af EF-erhvervsgrenens priser som helhed, dvs. erhvervsgrenens vejede gennemsnitlige priser, herunder også den pågældende EF-producents, og de indiske og ukrainske eksporterende producenters priser.

Endvidere bør det understreges, at Kommissionen som anført i betragtning 37 i forordningen om midlertidig told baserede beregningen af prisunderbud på importsalgstal justeret for omkostninger, der var påløbet efter importen, dvs. told, omkostninger i forbindelse med læsning og oplagring samt kreditomkostninger (priserne justeredes til et niveau for kontant betaling) i overensstemmelse med den praksis, som Fællesskabets institutioner har fastlagt, og som de eksporterende producenter ønskede i deres redegørelser.

- (19) Underbudsmargenen på 26 % for Ukraines vedkommende og på 8,4 % for Indiens vedkommende som anført i betragtning 38 i forordningen om midlertidig told bekræftes.

3. EF-erhvervsgrenens situation

- (20) De eksporterende producenter hævdede, at der ved vurderingen af EF-erhvervsgrenens situation var blevet set bort fra alle data vedrørende den tyske producents situation.

Igen viser det sig, at påstanden ikke er korrekt, idet de foreløbige resultater var baseret på en global vurdering af hele EF-erhvervsgrenens situation. Der blev kun set bort fra den tyske producents produktionsomkostninger i forbindelse med beregningen af det nødvendige niveau til afhjælpning af skade (jf. betragtning 31 i denne forordning), og producentens data vedrørende fortjeneste blev ikke medtaget i forbindelse med fastsættelsen af skadesfaktoren »EF-erhvervsgrenens fortjeneste«. Det konstateredes, at disse tal sandsynligvis var påvirket af den igangværende omstrukturering af producentens transaktioner. Dette er i overensstemmelse med EF-institutionernes sædvanlige praksis, hvor der ikke tages hensyn til usædvanlige poster i regnskabet. Under alle omstændigheder ville det være konstateret, at EF-erhvervsgrenens situation var endnu værre, hvis der var blevet taget hensyn til den tyske producents data vedrørende disse to punkter.

Alle andre skadesfaktorer blev undersøgt, idet der blev taget hensyn til de efterprøvede oplysninger indgivet af både den tyske og den spanske producent (Industrial Química del Nalón), som udgør EF-erhvervsgrenen.

- (21) Det hævdedes også, at skadesindikatorerne, afvejet, ikke viste, at EF-erhvervsgrenen led væsentlig skade. De eksporterende producenter baserede deres påstand på en forbedring i erhvervsgrenens situation efter indførelsen af antidumpingforanstaltninger på importen af kinesiske varer ved Rådets forordning (EF) nr. 2819/94⁽¹⁾ og oplysningerne vedrørende det usædvanlige år 1995, hvor efterspørgslen efter den pågældende vare steg betydeligt på grund af klimatiske omstændigheder.

Det blev godtgjort, at disse betragtninger ikke burde skade det forhold, at EF-erhvervsgrenen globalt set befandt sig i en svækket situation. Erhvervsgrenens priser faldt 10 % fra 1992 til undersøgelsesperioden (april 1996 til marts 1997) på et meget prisfølsomt marked, og den spanske producent registrerede tab i samme periode, medens de indiske og ukrainske producenter underbød EF-erhvervsgrenens priser betydeligt og fordoblede deres andel af markedet for kaliumpermanganat i Fællesskabet.

Det må også nævnes, at skadesfaktorerne bør betragtes i sammenhæng med en erhvervsgren, der var ved at genvinde fodfæste efter tidligere dumping. Derfor burde skadesfaktorerne vurderes under hensyn til den samlede historiske situation på markedet, som havde været påvirket af kinesiske dumpingvarer med efterfølgende virkninger for EF-erhvervsgrenens tilstand og med visse positive virkninger for EF-erhvervsgrenens situation efter

indførelsen af antidumpingforanstaltninger vedrørende importen af varer fra Kina.

4. Konklusion vedrørende skade

- (22) På baggrund af ovenstående og i mangel af andre argumenter vedrørende fastsættelsen af skade bekræftes de foreløbige resultater som anført i betragtning 28-50 i forordningen om midlertidig told, ifølge hvilke EF-erhvervsgrenen har lidt væsentlig skade.

G. ÅRSAGSSAMMENHÆNG

- (23) For at påvise, at skaden ikke var forårsaget af den dumpingimport, der er omfattet af denne undersøgelse, fremførte de eksporterende producenter tre andre vigtige mulige årsager til skade: presset fra kinesiske importvarer, den tyske producents særlige situation og visse påståede ændringer i forbrugsmønstret.

1. Import fra Kina

- (24) De eksporterende producenter fremførte, at importen fra Kina var den langt overvejende årsag til skade.

I den forbindelse bør det nævnes, at importen fra Kina blev imødegået med en endelig antidumpingforanstaltning, der indførtes i november 1994 og i realiteten ophørte efter 1994. Importen fra Kina kunne således ikke anses for at være årsag til den skade, der påførtes EF-erhvervsgrenen, og som navnlig kunne bemærkes ved udløbet af den femårsperiode, der undersøgtes med henblik på en vurdering af skadens omfang, dvs. i perioden fra 1. april 1996 til 31. marts 1997.

2. EF-erhvervsgrenens konkurrencedygtighed/selv påført skade

- (25) Det hævdedes, at en af klagerne, den tyske producent, ikke er effektiv og underbyder konkurrenternes priser på markedet i Fællesskabet.

I den forbindelse bør det bemærkes, at resultaterne vedrørende betydelig prisunderbud fra ukrainske og indiske importvarer var baseret på data, som også omfatter den tyske producents salgspriser. Undersøgelsen bekræftede således, at de indiske og ukrainske eksporterende producenters priser, i modsætning til den fremsatte påstand, faktisk var lavere end EF-erhvervsgrenens gennemsnitspris.

Det er kun en antagelse, at den igangværende omstrukturering i sig selv skulle være et bevis på, at den pågældende EF-producent ikke var effektiv, og det konstateredes desuden, at dumpingimporten svækkede denne producents position og faktisk forhindrede en forbedring af den pågældendes økonomiske situation.

⁽¹⁾ EFT L 298 af 19. 11. 1994, s. 32.

3. Ændringer i forbrugsmønstret

- (26) De eksporterende producenter fremførte, at skaden også skyldtes en ændring i forbrugsmønstret på grund af konkurrencen fra erstatningsprodukter, som er kommet frem på markedet.

Med hensyn til erstatningsprodukter bør det erindres, at kaliumpermanganat fortrinsvis anvendes i forbindelse med drikkevandsbehandling, spildvandsbehandling, kemisk og farmaceutisk produktion, metalraffinering og desinfektionsmidler. Fire substanser blev nævnt som erstatningsprodukter for kaliumpermanganat: natriumdichromat, monokaliumpersulfat, ozon og hydrogenperoxid. De første tre produkter findes stadig kun i ringe grad på markedet i Fællesskabet, selv om de sælges i betydelige mængder på det indiske marked. Natriumdichromat anvendes ikke i Fællesskabet på grund af dets kræftfremkaldende egenskaber. Monokaliumpersulfat er et kemisk produkt, som er helt ukendt i vandbehandlingssektoren i Fællesskabet og kun anvendes i ringe grad til andre formål. Ozon kan muligvis betragtes som et erstatningsprodukt for kaliumpermanganat i forbindelse med vandbehandling. Men anvendelsen af dette produkt er i øjeblikket begrænset og kan ikke siges at have haft betydelig indflydelse på markedet for kaliumpermanganat i Fællesskabet og på EF-erhvervsgrenens situation. Endelig kan hydrogenperoxid ikke anses for at være et nyere produkt på markedet, da det har været anvendt som et industrielt oxidationsprodukt lige så længe som kaliumpermanganat og ikke har vundet indpas på kaliumpermanganats bekostning.

Det fastslås derfor, at ingen af disse angivelige erstatningsprodukter har haft betydelige virkninger for forbrugsmønstret for den pågældende vare. Den påståede fremkomst af sådanne produkter kan derfor ikke anses for at være en alternativ betydningsfuld årsag til skade for EF-erhvervsgrenen.

4. Konklusion vedrørende årsagssammenhæng

- (27) Ingen af ovenstående faktorer kan anses for at have haft virkninger, som kunne ændre årsagssammenhængen mellem dumpingimporten og den skade, som EF-erhvervsgrenen led i dette tilfælde. De foreløbige resultater vedrørende årsagssammenhæng som anført i betragtning 51-72 i forordningen om midlertidig told bekræftes således.

H. FÆLLESSKABETS INTERESSER

- (28) De eneste bemærkninger, der blev indgivet om spørgsmålet, vedrørte EF-erhvervsgrenens interesse i, at dumping blev imødegået.

1. EF-erhvervsgrenens interesser

- (29) Det fremførtes, at indførelsen af antidumpingtold ville stride imod den tyske producents interesser, idet denne angiveligt ikke var villig til at støtte den igangværende antidumpingprocedure, da antidumpingforanstaltninger kun ville være til fordel for den spanske producent, på grund af dennes påståede dominerende stilling.

Dette argument blev ikke underbygget med beviser. Den tyske producent er en klager, som samarbejdede fuldt ud i forbindelse med undersøgelsen og ikke viste tegn på, at han ikke længere ville støtte den igangværende antidumpingprocedure.

Endelig vil der som anført i forordningen om midlertidig told i sidste ende være risiko for EF-erhvervsgrenens eksistens som helhed, hvis der ikke bliver truffet foranstaltninger. På grund af varens prisfølsomhed er det desuden sandsynligt, at foranstaltninger til en vis grad også vil hjælpe den tyske producent til at opnå en mere favorabel stilling på markedet. Under alle omstændigheder er formålet med antidumpingforanstaltninger ikke at forhindre konkurrence på markedet i Fællesskabet. Formålet med dem er snarere at give EF-producenterne mulighed for at konkurrere på lige vilkår med importen til Fællesskabet.

2. Konklusion vedrørende Fællesskabets interesse

- (30) Det bekræftes derfor, at der ikke er nogen tvivlende grund til ikke at gribe ind mod den skade, der er konstateret. Resultaterne vedrørende Fællesskabets interesse som anført i betragtning 73-86 i forordningen om midlertidig told bekræftes således.

I. ENDELIGE FORANSTALTNINGER

1. Niveau til afhjælpning af skade

- (31) Da der i forbindelse med spørgsmålet om den metode, der anvendtes til beregning af niveauet til afhjælpning af skade, ikke blev modtaget andre bemærkninger end bemærkningerne vedrørende behovet for justering af eksportprisen, som den ukrainske eksporterende producent havde anmodet om, så der blev taget hensyn til selskabets særlige forbindelse med dets eneste importør i Fællesskabet (jf. betragtning 17 i denne forordning), bekræftes resultaterne som anført i betragtning 88, 89 og 90 i forordningen om midlertidig told.

2. Toldens form

- (32) Der indførtes midlertidige foranstaltninger i form af en variabel told baseret på en mindstepris. Den ukrainske eksporterende producent anmodede om, at mindsteprisen for Ukraine blev fastsat på samme niveau som mindsteprisen for import fra Indien.

Som anført i betragtning 11, 14 og 93 i forordningen om midlertidig told skyldtes denne situation følgende:

Selv om begge mindstepriser var baseret på den indiske producents hjemmemarkedspriser, var den indiske mindstepris det vejede gennemsnit af den laveste pris for kaliumpermanganat med renhed på under 99 % og den højeste pris for kaliumpermanganat med en renhed på mindst 99 %, medens den ukrainske mindstepris svarede til prisen for kaliumpermanganat med en renhed på mindst 99 %, da landet kun eksporterer denne kvalitet.

På grund af disse forhold var det ikke muligt at imødekomme den ukrainske eksporterende producents anmodning, da forskellen i mindstepriserne afspejlede en forskel i typen af den eksporterede vare. I betragtning af de forskellige varettyper, der findes, blev det imidlertid undersøgt, om anvendelsen af forskellige mindstepriser for Indien og Ukraine kunne føre til diskriminerende behandling. Det blev også undersøgt, om anvendelsen af denne form for antidumpingforanstaltninger var egnet med henblik på at afhjælpe de skadelige virkninger af dumping for alle de forskellige typer, der findes af den pågældende vare.

I den forbindelse er det klart, at hvis begge lande i fremtiden udelukkende eksporterer kaliumpermanganat med en renhed på mindst 99 %, vil den indiske eksporterende producent uberettiget kunne drage fordel af en lavere mindstepris sammenlignet med den mindstepris, der fastsættes for den ukrainske eksporterende producent, og at de indførte antidumpingforanstaltninger ikke vil sikre, at virkningerne af dumping vil blive afhjulpet.

Muligheden for sådanne uønskede virkninger opvejer de argumenter, der på det foreløbige stadium lå til grund for beslutningen om at afvige fra den sædvanlige form for antidumpingtold. Følgelig bør der fastsættes en endelig antidumpingtold i form af en værditold.

3. Toldniveau

- (33) Da den fastsatte margen til afhjælpning af skade for hvert enkelt land er højere end dumpingmargenen, bør den endelige antidumpingtold fastlægges på

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 13. juli 1998.

grundlag af de respektive dumpingmargener, dvs. 5,6 % for Indien og 36,2 % for Ukraine.

J. OPKRÆVNING AF MIDLERTIDIG TOLD

- (34) I betragtning af omfanget af den påførte skade skal de beløb, der er stillet som sikkerhed i form af midlertidig told i henhold til forordning (EF) nr. 178/98, opkræves endeligt med samme beløb som den indførte endelige told —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

1. Der indføres en endelig antidumpingtold på importen af kaliumpermanganat henhørende under KN-kode 2841 61 00 og med oprindelse i Indien og Ukraine.
2. Den endelige antidumpingtold fastsættes følgende i % af prisen, netto, frit Fællesskabets grænse, ufortoldet:
 - 5,6 % for kaliumpermanganat med oprindelse i Indien
 - 36,2 % for kaliumpermanganat med oprindelse i Ukraine.
3. Gældende bestemmelser for told finder anvendelse, medmindre andet er fastsat.

Artikel 2

De beløb, der er stillet som sikkerhed i form af den midlertidige antidumpingtold, der indførtes ved forordning (EF) nr. 178/98, opkræves endeligt med et beløb svarende til den endelige told på importen af kaliumpermanganat med oprindelse i Indien og Ukraine.

Optrækningen begrænses til de beløb, der er stillet som sikkerhed. Beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed ud over den endelige antidumpingtold, frigives.

Artikel 3

Denne forordning træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

På Rådets vegne

W. SCHÜSSEL

Formand

RÅDETS FORORDNING (EF) Nr. 1508/98

af 13. juli 1998

om ændring af forordning (EF) nr. 2398/97 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af sengelinned af bomuld med oprindelse i Egypten, Indien og Pakistan

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab ⁽¹⁾,

under henvisning til artikel 3 i Rådets forordning (EF) nr. 2398/97 af 28. november 1997 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af sengelinned af bomuld med oprindelse i Egypten, Indien og Pakistan ⁽²⁾,

under henvisning til forslag forelagt af Kommissionen efter høring af Det Rådgivende Udvalg, og

ud fra følgende betragtninger:

A. TIDLIGERE PROCEDURE

- (1) Rådet indførte ved forordning (EF) nr. 2398/97 en endelig antidumpingtold på importen til Fællesskabet af sengelinned af bomuld henhørende under KN-kode ex 6302 21 00, ex 6302 22 90, ex 6302 31 10, ex 6302 31 90 og ex 6302 32 90 med oprindelse bl.a. i Indien. Der anvendtes stikprøver i forbindelse med indiske eksporterende producenter, og der indførtes toldsats fra 2,6 % til 24,7 % for selskaberne i stikprøven, medens der for andre samarbejdsvillige selskaber, som ikke indgik i stikprøven, indførtes en vejte gennemsnitlig toldsats på 11,6 %. Der indførtes en toldsats på 24,7 % for selskaber, som enten ikke gav sig til kende eller ikke udviste samarbejdsvilje i forbindelse med undersøgelsen.
- (2) I artikel 3 i forordning (EF) nr. 2398/97 er det fastsat, at det, hvis en ny eksporterende producent fremlægger tilstrækkelige beviser for, at den pågældende:
- ikke eksporterede de i artikel 1, stk. 1, i nævnte forordning beskrevne varer i undersøgelsesperioden (1. juli 1995 til 30. juni 1996)
 - ikke er forretningsmæssigt forbundet med nogen af de eksportører eller producenter i eksportlandet, som er pålagt antidumpingtold ved nævnte forordning
 - faktisk har eksporteret de pågældende varer til Fællesskabet efter den undersøgelsesperiode, der danner grundlag for foranstaltningerne,

eller har indgået en uigenkaldelig kontraktlig forpligtelse til at eksportere en betydelig mængde til Fællesskabet

er muligt at ændre artikel 1, stk. 3, i nævnte forordning ved at indrømme den pågældende eksporterende producent den toldsats, der gælder for samarbejdsvillige producenter, som ikke indgik i stikprøven, dvs. 11,6 %.

B. NYE EKSPORTERENDE PRODUCENTERS ANMODNINGER

- (3) Syv nye indiske eksporterende producenter anmodede om ikke at blive behandlet anderledes end de selskaber, der udviste samarbejdsvilje i forbindelse med den oprindelige undersøgelse, men ikke indgik i stikprøven, og fremlagde på anmodning beviser, hvoraf det fremgår, at de opfylder kravene i artikel 3 i forordning (EF) nr. 2398/97. De beviser, der er fremlagt af disse selskaber, anses for at være tilstrækkelige til at berettige en ændring af nævnte forordning ved tilføjelse af de pågældende syv nye eksporterende producenter på listen i bilag I til denne. De indiske eksporterende producenter, der er pålagt den vejede gennemsnitlige toldsats på 11,6 %, er opført i bilag I —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Forordning (EF) nr. 2398/97 ændres således:

Følgende selskaber tilføjes på den liste i bilag I over eksporterende producenter, der er nævnt i artikel 1, stk. 3, i nævnte forordning:

»INDIEN

- Aditya International, Mumbai (Bombay)
- Chevron Garments (P) Limited, Coimbatore
- Euro Pacific Textiles, Mumbai (Bombay)
- Lalit & Co., Mumbai (Bombay)
- Radiant Exports, New Delhi
- Redial Exim Pvt. Ltd, Mumbai (Bombay)
- Shades of India Pvt. Ltd, New Delhi.«

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

⁽¹⁾ EFT L 56 af 6. 3. 1996, s. 1. Forordningen er senest ændret ved forordning (EF) nr. 905/98 (EFT L 128 af 30. 4. 1998, s. 18).

⁽²⁾ EFT L 332 af 4. 12. 1997, s. 1.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 13. juli 1998.

På Rådets vegne
W. SCHÜSSEL
Formand

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 1509/98

af 15. juli 1998

om faste importværdier med henblik på fastsættelsen af indgangsprisen for visse frugter og grøntsager

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Kommissionens forordning (EF) nr. 3223/94 af 21. december 1994 om gennemførelsesbestemmelser til importordningen for frugt og grøntsager ⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 2375/96 ⁽²⁾, særlig artikel 4, stk. 1,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 3813/92 af 28. december 1992 om den regningsenhed og de omregningskurser, der skal anvendes i den fælles landbrugspolitik ⁽³⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 150/95 ⁽⁴⁾, særlig artikel 3, stk. 3, og

ud fra følgende betragtninger:

I forordning (EF) nr. 3223/94 fastsættes som følge af gennemførelsen af resultaterne af de multilaterale handelsforhandlinger under Uruguay-runden kriterierne

for Kommissionens fastsættelse af de faste værdier ved import fra tredjelande for de produkter og perioder, der er anført i nævnte forordnings bilag;

ved anvendelse af ovennævnte kriterier skal de faste importværdier fastsættes på de niveauer, der findes i bilaget til nærværende forordning —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

De faste importværdier, der er omhandlet i artikel 4 i forordning (EF) nr. 3223/94, fastsættes som anført i tabellen i bilaget.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 16. juli 1998.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 15. juli 1998.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT L 337 af 24. 12. 1994, s. 66.

⁽²⁾ EFT L 325 af 14. 12. 1996, s. 5.

⁽³⁾ EFT L 387 af 31. 12. 1992, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT L 22 af 31. 1. 1995, s. 1.

BILAG

til Kommissionens forordning af 15. juli 1998 om faste importværdier med henblik på fastsættelsen af indgangsprisen for visse frugter og grøntsager

(ECU/100 kg)

KN-kode	Tredjelandskode ⁽¹⁾	Fast importværdi
0702 00 00	066	42,2
	999	42,2
0709 90 70	052	41,2
	999	41,2
0805 30 10	382	63,4
	388	63,6
	524	39,4
	528	63,3
	999	57,4
0808 10 20, 0808 10 50, 0808 10 90	064	89,8
	388	77,2
	400	85,2
	508	96,3
	512	73,2
	524	88,6
	528	57,3
	804	112,5
	999	85,0
	0808 20 50	388
512		89,2
528		92,4
804		181,6
999		117,8
0809 10 00	052	224,8
	064	113,6
	066	89,3
	999	142,6
0809 20 95	052	332,7
	060	147,0
	064	223,2
	400	283,2
	404	426,5
	616	155,9
0809 40 05	999	261,4
	064	118,8
	624	270,8
	999	194,8

⁽¹⁾ Den statistiske landefortegnelse, der er fastsat i Kommissionens forordning (EF) nr. 2317/97 (EFT L 321 af 22. 11. 1997, s. 19). Koden »999« repræsenterer »anden oprindelse«.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 1510/98

af 15. juli 1998

om ændring af forordning (EF) nr. 1261/96 om udarbejdelse af den foreløbige forsyningsopgørelse for De Kanariske Øer for vinprodukter, der er omfattet af den særlige ordning i artikel 2-5 i Rådets forordning (EØF) nr. 1601/92

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 1601/92 af 15. juni 1992 om særlige foranstaltninger for visse landbrugsprodukter til fordel for De Kanariske Øer⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 2348/96⁽²⁾, særlig artikel 2, artikel 3, stk. 4, og artikel 4, stk. 4, og

ud fra følgende betragtninger:

Kommissionens forordning (EF) nr. 1261/96⁽³⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 2042/97⁽⁴⁾, fastsætter i den foreløbige forsyningsopgørelse for vinprodukter de mængder, der er omfattet af EF-støtteordningen i perioden 1. juli 1997 til 30. juni 1998;

for at sikre fortsatte forsyninger og tage hensyn til de særlige produktionsforhold, der gør sig gældende på De Kanariske Øer, bør der ikke ske nogen ændring af de mængder, der i den foreløbige forsyningsopgørelse er fastsat for perioden 1. juli 1998 til 30. juni 1999; støtten til

at sikre De Kanariske Øer forsyninger bør ligeledes fastsættes til de i bilag II anførte beløb på baggrund af noteringerne og priserne på de pågældende vinprodukter i den kontinentale del af Fællesskabet og på verdensmarkedet;

de i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Vin —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Bilag I og bilag II til forordning (EF) nr. 1261/96 affattes som angivet i bilag I og II til nærværende forordning.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft på tredjedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Den anvendes fra den 1. juli 1998.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 15. juli 1998.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT L 173 af 27. 6. 1992, s. 13.

⁽²⁾ EFT L 320 af 11. 12. 1996, s. 1.

⁽³⁾ EFT L 163 af 2. 7. 1996, s. 15.

⁽⁴⁾ EFT L 286 af 18. 10. 1997, s. 3.

BILAG I

VINPRODUKTER

Foreløbig forsyningsopgørelse for De Kanariske Øer

(1. juli 1998 - 30. juni 1999)

KN-kode	Varebeskrivelse	Mængde (hl)
ex 2204 21 79	Vin:	} 115 500
ex 2204 21 80	— med oprindelse i tredjelande: vin, der i deres betegnelse og	
ex 2204 21 83	præsentation har oprindelseslandets navn uden anden	
ex 2204 21 84	geografisk oplysning eller benævnelse	
	— med oprindelse i Fællesskabet: bordvin, som omhandlet i	}
	punkt 13 i bilag I til forordning (EØF) nr. 822/87	
ex 2204 29 62	Vin:	} 129 500
ex 2204 29 64	— med oprindelse i tredjelande: vin, der i deres betegnelse og	
ex 2204 29 65	præsentation har oprindelseslandets navn uden anden	
ex 2204 29 71	geografisk oplysning eller benævnelse	
ex 2204 29 72	— med oprindelse i Fællesskabet: bordvin, som omhandlet i	
ex 2204 29 75	punkt 13 i bilag I til forordning (EØF) nr. 822/87	
ex 2204 29 83		
ex 2204 29 84		
	I alt	245 000

BILAG II

Støttebeløb for de i bilag I omhandlede produkter

(ECU/bl)

Produktkode	Støttebeløb, der gælder for produkter fra Fællesskabet
2204 21 79 9120	4,782
2204 21 79 9220	4,782
2204 21 79 9180	8,964
2204 21 79 9280	10,494
2204 21 79 9910	4,782
2204 21 80 9180	10,595
2204 21 80 9280	12,405
2204 21 83 9120	4,782
2204 21 83 9180	12,243
2204 21 84 9180	14,473
2204 29 62 9120	4,782
2204 29 62 9220	4,782
2204 29 62 9180	8,964
2204 29 62 9280	10,494
2204 29 62 9910	4,782
2204 29 64 9120	4,782
2204 29 64 9220	4,782
2204 29 64 9180	8,964
2204 29 64 9280	10,494
2204 29 64 9910	4,782
2204 29 65 9120	4,782
2204 29 65 9220	4,782
2204 29 65 9180	8,964
2204 29 65 9280	10,494
2204 29 65 9910	4,782
2204 29 71 9180	10,595
2204 29 71 9280	12,405
2204 29 72 9180	10,595
2204 29 72 9280	12,405
2204 29 75 9180	10,595
2204 29 75 9280	12,405
2204 29 83 9120	4,782
2204 29 83 9180	12,243
2204 29 84 9180	14,473

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 1511/98

af 15. juli 1998

om fastsættelse for produktionsåret 1997/98 af en tillægsstøtte for tomatkoncentrat og heraf afledte produkter

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 2201/96 af 28. oktober 1996 om den fælles markedsordning for forarbejdede frugter og grøntsager⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 2199/97⁽²⁾, særlig artikel 4, stk. 9, og ud fra følgende betragtninger:

Minimumsprisen og støttebeløbet for produkter forarbejdet på basis af tomater for produktionsåret 1997/98 blev fastsat ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1346/97⁽³⁾;

i artikel 4, stk. 10, i forordning (EF) nr. 2201/96 er det fastsat, at det støttebeløb, der er fastsat for tomatkoncentrat og heraf afledte produkter, nedsættes med 5,37 % for ikke at overstige de samlede udgifter som følge af forhøjelsen af de franske og portugisiske kvoter for tomatkoncentrat; et tillægsbeløb udbetales eventuelt efter produktionsåret, hvis forhøjelsen af de franske og portugisiske kvoter ikke er udnyttet fuldt ud;

medlemsstaterne meddelte i forbindelse med artikel 17, stk. 2, i Kommissionens forordning (EF) nr. 504/97⁽⁴⁾, ændret ved forordning (EF) nr. 1491/97⁽⁵⁾, de forarbejdede mængder tomater inden for og uden for kvoten; Frankrig og Portugal udnyttede ikke helt deres kvoter af tomatkoncentrat i produktionsåret 1997/98; der skal

derfor udbetales en tillægsstøtte for tomatkoncentrat og heraf afledte produkter som fastsat i forordning (EF) nr. 1346/97 til de forarbejdningsvirksomheder, der indgav deres støtteansøgninger i forbindelse med artikel 11, stk. 4, i forordning (EF) nr. 504/97;

de i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Forarbejdede Frugter og Grøntsager —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

1. For produktionsåret 1997/98 er tillægsstøtten for tomatkoncentrat, tomatsaft og tomatflager som omhandlet i artikel 4, stk. 10, andet afsnit, i forordning (EF) nr. 2201/96 fastsat i bilaget.

2. Det i artikel 11, stk. 1, i forordning (EF) nr. 504/97 omhandlede organ udbetaler forarbejdningsvirksomhederne på grundlag af de støtteansøgninger, de har indgivet i forbindelse med nævnte artikel, den tillægsstøtte, der er fastsat i nærværende forordning.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft på tredjedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 15. juli 1998.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT L 297 af 21. 11. 1996, s. 29.

⁽²⁾ EFT L 303 af 6. 11. 1997, s. 1.

⁽³⁾ EFT L 185 af 15. 7. 1997, s. 7.

⁽⁴⁾ EFT L 78 af 20. 3. 1997, s. 14.

⁽⁵⁾ EFT L 202 af 30. 7. 1997, s. 27.

BILAG

TILLÆGSSTØTTE
Produktionsåret 1997/98

Produkt	ECU/100 kg netto
1. Tomatkoncentrat med et tørstofindhold på 28 vægtprocent eller derover, men under 30 vægtprocent	0,986
2. Tomatflager	3,282
3. Tomatsaft med et tørstofindhold på 7 vægtprocent eller derover, men under 12 vægtprocent:	
a) med et tørstofindhold på 7 vægtprocent eller derover, men under 8 vægtprocent	0,255
b) med et tørstofindhold på 8 vægtprocent eller derover, men under 10 vægtprocent	0,306
c) med et tørstofindhold på 10 vægtprocent eller derover	0,374
4. Tomatsaft med et tørstofindhold på under 7 vægtprocent:	
a) med et tørstofindhold på 5 vægtprocent eller derover	0,205
b) med et tørstofindhold på 4,5 vægtprocent eller derover, men under 5 vægtprocent	0,161

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 1512/98
af 15. juli 1998
om fastsættelse af importtold for korn

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Euro-
pæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 1766/92
af 30. juni 1992 om den fælles markedsordning for
korn⁽¹⁾, senest ændret ved Kommissionens forordning
(EF) nr. 923/96⁽²⁾,

under henvisning til Kommissionens forordning (EF) nr.
1249/96 af 28. juni 1996 om gennemførelsesbestem-
melser til Rådets forordning (EØF) nr. 1766/92 for så vidt
angår importtold for korn⁽³⁾, senest ændret ved forord-
ning (EF) nr. 2092/97⁽⁴⁾, særlig artikel 2, stk. 1, og

ud fra følgende betragtninger:

I artikel 10 i forordning (EØF) nr. 1766/92 er det fastsat,
at ved indførsel af de i nævnte forordnings artikel 1
omhandlede produkter opkræves toldsatsene i den fælles
toldtarif for de produkter, der er omhandlet i artikel 10,
stk. 1; i nævnte forordning er importtolden dog lig med
interventionsprisen for disse produkter, forhøjet med
55 % og med fradrag af cif-importprisen for den pågæl-
dende sending;

i henhold til artikel 10, stk. 3, i forordning (EØF) nr.
1766/92 beregnes cif-importpriserne på grundlag af de
repræsentative priser for det pågældende produkt på
verdensmarkedet;

i Kommissionens forordning (EF) nr. 1249/96 er der
fastsat gennemførelsesbestemmelser til forordning (EØF)
nr. 1766/92 for så vidt angår importtold for korn;

importtolden gælder, indtil en ny fastsættelse træder i
kraft; den forbliver ligeledes i kraft, hvis der ikke fore-
ligger nogen notering for den i bilag II til forordning (EF)
nr. 1249/96 omhandlede referencebørs i de to uger forud
for den næste periodiske fastsættelse;

for at sikre en korrekt gennemførelse af ordningen for
importtold bør de repræsentative markedskurser, der
konstateres i en referenceperiode, anvendes ved bereg-
ningen af importtolden, for så vidt angår de flydende
valutaer;

anvendelsen af forordning (EF) nr. 1249/96 fører til fast-
sættelsen af importtolden efter bilaget til nærværende
forordning —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Importtolden for korn som omhandlet i artikel 10, stk. 2,
i forordning (EØF) nr. 1766/92 er fastsat i bilag I til
nærværende forordning på grundlag af de elementer, der
er fastsat i bilag II.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 16. juli 1998.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver
medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 15. juli 1998.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT L 181 af 1. 7. 1992, s. 21.

⁽²⁾ EFT L 126 af 24. 5. 1996, s. 37.

⁽³⁾ EFT L 161 af 29. 6. 1996, s. 125.

⁽⁴⁾ EFT L 292 af 25. 10. 1997, s. 10.

BILAG I

Importtold for produkterne som omhandlet i artikel 10, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 1766/92

KN-kode	Varebeskrivelse	Told ved indførsel pr. landevej, flod eller hav fra havne ved Middelhavet, Sortehavet eller Østersøen (ECU/ton)	Told ved indførsel ad luftvejene, pr. hav fra andre havne ⁽²⁾ (ECU/ton)
1001 10 00	Hård hvede ⁽¹⁾	0,84	0,00
1001 90 91	Blød hvede, til udsæd	41,39	31,39
1001 90 99	Blød hvede af god kvalitet, undtagen blød hvede til udsæd ⁽²⁾	41,39	31,39
	af middelgod kvalitet	71,45	61,45
	af ringe kvalitet	89,25	79,25
1002 00 00	Rug	97,25	87,25
1003 00 10	Byg, til udsæd	97,25	87,25
1003 00 90	Byg, til andet end udsæd ⁽²⁾	97,25	87,25
1005 10 90	Majs til udsæd, undtagen hybridmajs	98,41	88,41
1005 90 00	Majs, undtagen til udsæd ⁽²⁾	98,41	88,41
1007 00 90	Sorghum i hele kerner, undtagen hybridsorghum til udsæd	108,10	98,10

⁽¹⁾ For hård hvede, der ikke opfylder minimumskvaliteten som omhandlet i bilag I til forordning (EF) nr. 1249/96, gælder den told, der er fastsat for blød hvede af ringe kvalitet.

⁽²⁾ For varer, der ankommer til Fællesskabet via Atlanterhavet eller Suezkanalen (artikel 2, stk. 4, i forordning (EF) nr. 1249/96), kan importøren opnå en nedsættelse af tolden på

— 3 ECU/ton, hvis lossehavnen befinder sig ved Middelhavet, eller

— 2 ECU/ton, hvis lossehavnen befinder sig i Irland, Det Forenede Kongerige, Danmark, Sverige, Finland eller på Den Iberiske Halvøes Atlanterhavskyst.

⁽³⁾ Importøren kan opnå en fast nedsættelse på 14 eller 8 ECU/ton, når betingelserne i artikel 2, stk. 5, i forordning (EF) nr. 1249/96 opfyldes.

BILAG II

Elementer til beregning af tolden

(perioden 30. juni 1998 til 14. juli 1998)

1. Gennemsnit for perioden på to uger forud for fastsættelsesdagen:

Børsnoteringer	Minneapolis	Kansas-City	Chicago	Chicago	Minneapolis	Minneapolis
Produkt (% proteiner, 12 % vandindhold)	HRS2. 14 %	HRW2. 11,5 %	SRW2	YC3	HAD2	US barley 2
Notering (ECU/ton)	118,88	101,04	93,37	86,96	173,46 (!)	77,06 (!)
Præmie for Golfen (ECU/ton)	—	10,99	0,87	8,97	—	—
Præmie for The Great Lakes (ECU/ton)	14,04	—	—	—	—	—

(!) Fob Duluth.

2. Fragt/omkostninger: Mexikanske Golf-Rotterdam: 11,25 ECU/ton; Great Lakes-Rotterdam: 20,43 ECU/ton.

3. Subsidier i henhold til artikel 4, stk. 2, tredje afsnit, i forordning (EF) nr. 1249/96: 0,00 ECU/ton (HRW2)
0,00 ECU/ton (SRW2).

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 1513/98

af 15. juli 1998

om fastsættelse af maksimumsrestitutioner ved udførsel af olivenolie i forbindelse med den 16. dellicitation under den løbende licitation, der blev åbnet ved forordning (EF) nr. 1978/97

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning nr. 136/66/EØF af 22. september 1966 om oprettelse af en fælles markedsordning for fedtstoffer⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1581/96⁽²⁾, særlig artikel 3, og

ud fra følgende betragtninger:

Ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1978/97⁽³⁾ er der åbnet en løbende licitation med henblik på fastsættelsen af eksportrestitutioner for olivenolie;

maksimumsbeløbene for eksportrestitutionen fastsættes efter artikel 6 i forordning (EF) nr. 1978/97 under hensyn til situationen og den forventede udvikling på markedet for olivenolie i Fællesskabet og på verdensmarkedet og på grundlag af de modtagne bud; der gives tilslag til den eller de bydende, hvis bud svarer til maksimumsbeløbet for eksportrestitutionen eller til et lavere beløb;

anvendelsen af ovennævnte bestemmelser fører til at fastsætte maksimumsrestitutionerne ved udførsel til de beløb, som er angivet i bilaget;

de i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Fedtstoffer —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Maksimumsrestitutionerne ved udførsel af olivenolie i forbindelse med den 16. dellicitation under den løbende licitation, der blev åbnet ved forordning (EF) nr. 1978/97, fastsættes i bilaget på grundlag af de pr. 9. juli 1998 indgivne bud.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 16. juli 1998.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 15. juli 1998.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT 172 af 30. 9. 1966, s. 3025/66.

⁽²⁾ EFT L 206 af 16. 8. 1996, s. 11.

⁽³⁾ EFT L 278 af 11. 10. 1997, s. 7.

BILAG

til Kommissionens forordning af 15. juli 1998 om fastsættelse af maksimumsrestitutioner ved udførsel af olivenolie i forbindelse med den 16. dellicitation under den løbende licitation, der blev åbnet ved forordning (EF) nr. 1978/97

(ECU/100 kg)

Produktkode	Restitutionsbeløb
1509 10 90 9100	—
1509 10 90 9900	—
1509 90 00 9100	—
1509 90 00 9900	—
1510 00 90 9100	—
1510 00 90 9900	—

NB: Produktkoderne, herunder henvisninger til fodnoter, er fastsat i Kommissionens ændrede forordning (EØF) nr. 3846/87.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 1514/98

af 15. juli 1998

om fastlæggelse af, i hvilket omfang ansøgninger om udstedelse af eksportlicenser indgivet i juli 1998 for oksekødsprodukter, der nyder særbehandling ved indførsel til Canada, kan imødekommes

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Kommissionens forordning (EF) nr. 1445/95 af 26. juni 1995 om gennemførelsesbestemmelser for ordningen med import- og eksportlicenser for oksekød og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 2377/80⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 759/98⁽²⁾, særlig artikel 12a, stk. 8, og

ud fra følgende betragtninger:

I artikel 12a i forordning (EF) nr. 1445/95 er der fastsat nærmere bestemmelser vedrørende ansøgningerne om eksportlicenser for produkterne omhandlet i artikel 1 i Kommissionens forordning (EF) nr. 2051/96⁽³⁾ om visse gennemførelsesbestemmelser til ordningen med bistand til udførsel af oksekødsprodukter, der nyder særbehandling ved indførsel til Canada, ændret ved forordning (EF) nr. 2333/96⁽⁴⁾;

ved forordning (EF) nr. 2051/96 er det fastsat, hvilke mængder kød der kan udføres i henhold til denne forordning pr. kalenderår; der er ikke ansøgt om eksportlicenser for oksekød for juli 1998 —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Der er ikke indgivet ansøgninger om eksportlicens for det i forordning (EF) nr. 2051/96 omhandlede oksekød for juli 1998.

Artikel 2

Der kan i løbet af de fem første dage af august 1998 indgives ansøgninger for 5 000 tons kød som omhandlet i artikel 1 i henhold til artikel 12a i forordning (EF) nr. 1445/95.

Artikel 3

Denne forordning træder i kraft den 16. juli 1998.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 15. juli 1998.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT L 143 af 27. 6. 1995, s. 35.

⁽²⁾ EFT L 105 af 4. 4. 1998, s. 7.

⁽³⁾ EFT L 274 af 26. 10. 1996, s. 18.

⁽⁴⁾ EFT L 317 af 6. 12. 1996, s. 13.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 1515/98

af 15. juli 1998

om fastsættelse af repræsentative priser og tillægsimporttold for fjerkrækød og æg og ægalbumin og om ændring af forordning (EF) nr. 1484/95

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 2771/75 af 29. oktober 1975 om den fælles markedsordning for æg⁽¹⁾, senest ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1516/96⁽²⁾, særlig artikel 5, stk. 4,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 2777/75 af 29. oktober 1975 om den fælles markedsordning for fjerkrækød⁽³⁾, senest ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 2916/95⁽⁴⁾, særlig artikel 5, stk. 4,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 2783/75 af 29. oktober 1975 om den fælles handelsordning for ægalbumin og mælkalbumin⁽⁵⁾, senest ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 2916/95, særlig artikel 3, stk. 4, og

ud fra følgende betragtninger:

Ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1484/95⁽⁶⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1354/98⁽⁷⁾, er der fastsat gennemførelsesbestemmelser til ordningen for

tillægsimport og tillægsimporttold for fjerkrækød og æg og ægalbumin;

det fremgår af den regelmæssige kontrol af de data, som bestemmelsen af de repræsentative priser for fjerkrækød og æg og ægalbumin er baseret på, at de repræsentative priser og tillægsimporttolden bør ændres under hensyn til prisudsving efter oprindelse; de repræsentative priser og den dertil svarende tillægstold bør derfor offentliggøres;

af hensyn til markedssituationen bør ændringen gennemføres snarest;

de i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Fjerkrækød og Æg —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Bilag I til forordning (EF) nr. 1484/95 affattes som vist i bilaget til denne forordning.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 16. juli 1998.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 15. juli 1998.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT L 282 af 1. 11. 1975, s. 49.

⁽²⁾ EFT L 189 af 30. 7. 1996, s. 99.

⁽³⁾ EFT L 282 af 1. 11. 1975, s. 77.

⁽⁴⁾ EFT L 305 af 19. 12. 1995, s. 49.

⁽⁵⁾ EFT L 282 af 1. 11. 1975, s. 104.

⁽⁶⁾ EFT L 145 af 29. 6. 1995, s. 47.

⁽⁷⁾ EFT L 184 af 27. 6. 1998, s. 33.

BILAG

»BILAG I

KN-kode	Varebeskrivelse	Repræsen- tativ pris ECU/100 kg	Tillægstold ECU/100 kg	Oprindelse (¹)
0207 14 10	Udskårne udbenede stykker af høns af arten Gallus domesticus, frosne	216,6	25	01
		249,6	15	02
		246,1	16	03
		273,3	8	04
		282,4	5	05
1602 32 11	Varer tilberedt, men ikke kogt, af høns af arten Gallus domesticus	221,6	20	01
		266,8	6	02
		259,9	8	03
1602 39 21	Varer tilberedt, men ikke kogt, bortset fra kød af kalkun og af høns af arten Gallus domesticus	221,6	20	01

(¹) Importens oprindelse:

- 01 Kina
- 02 Brasilien
- 03 Thailand
- 04 Chile
- 05 Argentina.*

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 1516/98

af 15. juli 1998

om fastsættelse af eksportrestitutionerne inden for fjerkrækødssektoren

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det
Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 2777/75
af 29. oktober 1975 om den fælles markedsordning for
fjerkrækød⁽¹⁾, senest ændret ved Kommissionens forord-
ning (EF) nr. 2916/95⁽²⁾, særlig artikel 8, stk. 3, og

ud fra følgende betragtninger:

I henhold til artikel 8 i forordning (EØF) nr. 2777/75 kan
forskellen mellem verdensmarkedspriserne og priserne
inden for Fællesskabet for de produkter, som er nævnt i
artikel 1, stk. 1, i forordningen, udlignes ved en eksportre-
stitution;

anvendelsen af disse regler og kriterier på den nuværende
markedsituation inden for fjerkrækødssektoren fører til
at fastsætte restitutionen til et beløb, som gør det muligt
for Fællesskabet at deltage i den internationale handel, og

som også tager hensyn til karakteren af udførslen af disse
produkter, samt til deres betydning på nuværende tids-
punkt;

de i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i over-
ensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for
Fjerkrækød og Æg —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Kodefortegnelsen over de produkter, ved hvis udførsel
den i artikel 8 i forordning (EØF) nr. 2777/75 omhand-
lede restitution ydes, samt restitutionsbeløbene fastsættes
som angivet i bilaget.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 16. juli 1998.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver
medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 15. juli 1998.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT L 282 af 1. 11. 1975, s. 77.

⁽²⁾ EFT L 305 af 19. 12. 1995, s. 49.

BILAG

til Kommissionens forordning af 15. juli 1998, om fastsættelse af eksportrestitutionerne inden for fjerkrækssektoren

Produktkode	Restitutionsdestinationen ⁽¹⁾	Restitutionsbeløb	Produktkode	Restitutionsdestinationen ⁽¹⁾	Restitutionsbeløb
		ECU/100 stk.			ECU/100 kg
0105 11 11 9000	01	1,40	0207 12 90 9190	02	28,00
0105 11 19 9000	01	1,40		03	13,00
0105 11 91 9000	01	1,40			
0105 11 99 9000	01	1,40	0207 14 20 9900	04	7,00
0105 12 00 9000	01	3,30			
0105 19 20 9000	01	3,30	0207 14 60 9900	04	7,00
		ECU/100 kg			
0207 12 10 9900	02	28,00	0207 14 70 9190	04	7,00
	03	13,00	0207 14 70 9290	04	7,00

⁽¹⁾ Destinationerne er følgende:

01 Alle destinationer med undtagelse af Amerikas Forenede Stater

02 Angola, Saudi-Arabien, Kuwait, Bahrain, Qatar, Oman, De Forenede Arabiske Emirater, Jordan, Yemen, Libanon, Irak og Iran

03 Armenien, Aserbajdsjan, Belarus, Georgien, Kaskhstan, Kirgisistan, Moldova, Rusland, Tadsjikistan, Turkmenistan, Usbekistan, Ukraine, Litauen, Estland, Letland

04 Alle destinationer med undtagelse af Amerikas Forenede Stater, Bulgarien, Polen, Ungarn, Rumænien, Slovakiet, Tjekkiet, Schweiz og destinationerne nævnt under 03.

NB: Produktkoderne, herunder henvisninger til fodnoter, er fastsat i Kommissionens ændrede forordning (EØF) nr. 3846/87.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 1517/98

af 15. juli 1998

om ændring af forordning (EØF) nr. 1164/89 om gennemførelsesbestemmelserne for støtte til spindhør og hamp

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 1308/70 af 29. juni 1970 om den fælles markedsordning for hør og hamp ⁽¹⁾, senest ændret ved akten vedrørende Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse og ved forordning (EF) nr. 3290/94 ⁽²⁾, særlig artikel 4, stk. 5, og

ud fra følgende betragtninger:

I artikel 5, stk. 1, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1164/89 ⁽³⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1368/98 ⁽⁴⁾, er der fastsat en frist for indgivelse af erklæringer om tilsåede arealer, og det er fastsat, at støtten nedsættes, hvis fristen overskrides; støtten bør nedsættes tilsvarende, hvis den frist for indgivelse af ansøgninger om støtte, der er fastsat i artikel 8, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 1164/89, overskrides;

de i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Hør og Hamp —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Artikel 8, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 1164/89 affattes således:

»1. Producenter af spindhør og/eller hamp indgiver hvert år ansøgninger om støtte senest den 30. november for hør og den 31. december for hamp.

Hvis ansøgninger om støtte indgives senest 25 dage efter fristens udløb, nedsættes støtten i artikel 4 i forordning (EØF) nr. 1308/70 med 1 % for hver arbejdsdag, hvormed fristen overskrides. Der ydes ikke støtte, hvis fristen overskrides med mere end 25 dage.«

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft på syvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Den anvendes fra den 1. august 1998.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 15. juli 1998.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT L 146 af 4. 7. 1970, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 349 af 31. 12. 1994, s. 105.

⁽³⁾ EFT L 121 af 29. 4. 1989, s. 4.

⁽⁴⁾ EFT L 185 af 30. 6. 1998, s. 13.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 1518/98

af 15. juli 1998

om fastsættelse for produktionsåret 1998/99 af minimumspris og støttebeløb for produkter forarbejdet på basis af tomater

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 2201/96 af 28. oktober 1996 om den fælles markedsordning for forarbejdede frugter og grøntsager⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 2199/97⁽²⁾, særlig artikel 3, stk. 3, og artikel 4, stk. 9, og

ud fra følgende betragtninger:

I henhold til artikel 3, stk. 1, i forordning (EF) nr. 2201/96 fastsættes den minimumspris, der skal betales producenterne, på grundlag af minimumsprisen i det foregående produktionsår, udviklingen i markedspriserne i sektoren for frugt og grøntsager og nødvendigheden af at sikre en normal afsætning af den friske råvare til de forskellige anvendelsesformål, herunder forsyning af forarbejdningsindustrien;

Kommissionens forordning (EØF) nr. 2022/92⁽³⁾ vedrørende gennemførelsesbestemmelser for betaling af minimumsprisen, fastsat under hensyn til det opløselige tørstofindhold i råvaren, til producenter af bestemte tomater, der anvendes til fremstilling af tomatkoncentrat, tomatssaft og tomatflager, skal fortsat anvendes;

i artikel 4 i forordning (EF) nr. 2201/96 fastlægges kriterierne for fastsættelse af produktionsstøttebeløbet; der tages bl.a. hensyn til det støttebeløb, der for det foregående produktionsår er fastsat eller beregnet inden nedsættelsen efter stk. 10 i samme artikel, og som justeres efter udviklingen i den minimumspris, der skal betales producenterne, og forskellen mellem råvareomkostningerne i Fællesskabet og råvareomkostningerne i de vigtigste konkurrerende tredjelande; for så vidt angår tomatkoncen-

trater, konserverede hele flåede og ikke-flåede tomater og tomatssaft, skal der tages hensyn til udviklingen i priserne og omfanget af handelen med tredjelande;

i artikel 4, stk. 10, i forordning (EF) nr. 2201/96 er det fastsat, at det produktionsstøttebeløb, der er fastsat for tomatkoncentrat og heraf afledte produkter, nedsættes med 5,37 %; der udbetales eventuelt et tillægsbeløb til denne reducerede støtte afhængigt af størrelsen af den franske og portugisiske produktion af tomatkoncentrat;

Forvaltningskomitéen for Forarbejdede Frugter og Grøntsager har ikke afgivet udtalelse inden for den af formanden fastsatte frist —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

For produktionsåret 1998/99 fastsættes den i artikel 3 i forordning (EF) nr. 2201/96 omhandlede minimumspris, der skal betales producenten, som anført i bilag I.

Artikel 2

1. For produktionsåret 1998/99 fastsættes den i artikel 4 i nævnte forordning omhandlede produktionsstøtte som anført i bilag II.

2. Det tillægsbeløb til støtten for tomatkoncentrat, tomatssaft og tomatflager, der er omhandlet i artikel 4, stk. 10, andet afsnit, i forordning (EF) nr. 2201/96, fastsættes af Kommissionen, hvis betingelsen i nævnte afsnit er opfyldt.

Artikel 3

Denne forordning træder i kraft på tredjedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

⁽¹⁾ EFT L 297 af 21. 11. 1996, s. 29.

⁽²⁾ EFT L 303 af 6. 11. 1997, s. 1.

⁽³⁾ EFT L 207 af 23. 7. 1992, s. 9.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 15. juli 1998.

På Kommissionens vegne
 Franz FISCHLER
Medlem af Kommissionen

BILAG I

Den minimumspris, der skal betales producenten

Produkt	ECU/100 kg netto af producent eller producentorganisation
Tomater bestemt til fremstilling af:	
a) tomatkoncentrat og tomatsaft med et opløseligt tørstofindhold fra 4,8 % indtil 5,4 %	9,077 ⁽¹⁾
b) hele, konserverede tomater, også flåede, eller hele, flåede, frosne tomater:	
– af sorten San Marzano	15,026
– af sorten Roma og andre lignende sorter	11,559
c) ikke hele, konserverede tomater, også flåede, eller ikke hele, flåede, frosne tomater	9,077
d) tomatflager med et opløseligt tørstofindhold fra 4,8 % indtil 5,4 %	11,559 ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Denne pris bliver justeret således:

- 5 % hvis det opløselige tørstofindhold er mindre end 4,8 %, men lig med eller højere end 4 %
- + 5 % hvis det opløselige tørstofindhold er højere end 5,4 %.

BILAG II

Producentstøtte

Produkt	ECU/100 kg netto dyrkede råvarer
1. Tomatkoncentrat med et tørstofindhold på 28 vægtprocent eller derover, men under 30 vægtprocent	24,412
2. Hele, flåede, konserverede tomater i tomatsaft:	
a) af sorten San Marzano	9,276
b) af sorten Roma eller lignende sorter	6,542
3. Hele, flåede, konserverede tomater i vand af sorten Roma eller lignende sorter	5,561
4. Ikke flåede, hele, konserverede tomater af sorten Roma eller lignende sorter	4,579
5. Hele, flåede, frosne tomater:	
a) af sorten San Marzano	9,276
b) af sorten Roma eller lignende sorter	6,542
6. Flåede, konserverede tomater, ikke hele eller i stykker	}
7. Ikke flåede, konserverede tomater, ikke hele eller i stykker	
8. Ikke hele, flåede, frosne tomater	
9. Tomatflager	81,232
10. Tomatsaft med et tørstofindhold på 7 vægtprocent eller derover, men under 12 vægtprocent:	
a) med et tørstofindhold på 7 vægtprocent eller derover, men under 8 vægtprocent	6,314
b) med et tørstofindhold på 8 vægtprocent eller derover, men under 10 vægtprocent	7,576
c) med et tørstofindhold på 10 vægtprocent eller derover	9,260
11. Tomatsaft med et tørstofindhold på under 7 vægtprocent:	
a) med et tørstofindhold på 5 vægtprocent eller derover	5,050
b) med et tørstofindhold på 4,5 vægtprocent eller derover, men under 5 vægtprocent	3,998

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 1519/98

af 15. juli 1998

om fastsættelse af eksportrestitutionerne for olivenolie

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning nr. 136/66/EØF af 22. september 1966 om oprettelse af en fælles markedsordning for fedtstoffer⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1581/96⁽²⁾, særlig artikel 3, stk. 3, og

ud fra følgende betragtninger:

Såfremt priserne i Fællesskabet ligger over verdensmarkedspriserne, kan forskellen mellem disse priser i henhold til artikel 3 i forordning nr. 136/66/EØF ved udførsel af olivenolie til tredjelande udlignes ved en restitution;

bestemmelserne for fastsættelse og ydelse af eksportrestitutionerne ved olivenolie er fastsat i Kommissionens forordning (EØF) nr. 616/72⁽³⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 2962/77⁽⁴⁾;

i henhold til artikel 3, stk. 3, i forordning nr. 136/66/EØF skal restitutionen være den samme for hele Fællesskabet;

i henhold til artikel 3, stk. 4, i forordning nr. 136/66/EØF skal restitutionen fastsættes under hensyntagen til situationen og udviklingstendenserne for priserne på olivenolie og de disponible mængder på Fællesskabets marked og for priserne på olivenolie på verdensmarkedet; såfremt situationen på verdensmarkedet imidlertid ikke gør det muligt at fastslå de gunstigste noteringer for olivenolie, kan der dog tages hensyn til prisen på dette marked for de vigtigste konkurrerende vegetabiliske olier og til den forskel, der i en repræsentativ periode konstateres mellem denne pris og prisen på olivenolie; restitutionsbeløbet kan ikke overstige forskellen mellem prisen på olivenolie i Fællesskabet og på verdensmarkedet, eventuelt justeret med omkostningerne ved at eksportere produktet til verdensmarkedet;

i medfør af artikel 3, stk. 3, tredje afsnit, litra b), i forordning nr. 136/66/EØF kan det bestemmes, at restitutionen fastsættes ved licitation; licitationen vedrører restitutions-

beløbet og kan begrænses til visse modtagerlande, mængder, kvaliteter og præsentationer;

i henhold til artikel 3, stk. 3, andet afsnit, i forordning nr. 136/66/EØF kan restitutionen for olivenolie fastsættes på forskellige niveauer alt efter bestemmelsesstedet, når verdensmarkedssituationen eller de særlige krav på visse markeder gør det nødvendigt;

restitutionen skal fastsættes mindst én gang om måneden; hvis det er påkrævet, kan den ændres i mellemtiden;

anvendelse af disse bestemmelser på den nuværende markedssituation for olivenolie og især på prisen for olivenolie inden for Fællesskabet og på markederne i tredjelande og i Grækenland fører til at fastsætte restitutionerne til de i bilaget angivne beløb;

de i artikel 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 3813/92⁽⁵⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 150/95⁽⁶⁾, fastsatte repræsentative markedskurser anvendes til omregning af det beløb, der er udtrykt i tredjelandenes valuta, og ligger til grund for fastlæggelsen af landbrugsomregningskurserne for medlemsstaternes valutaer; betingelserne for anvendelse og fastsættelse af disse omregningskurser blev fastlagt ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 1068/93⁽⁷⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 961/98⁽⁸⁾;

de i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Fedtstoffer —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Eksportrestitutionerne ved udførsel til tredjelande af de i artikel 1, stk. 2, litra c), i forordning nr. 136/66/EØF nævnte produkter fastsættes til de i bilaget angivne beløb.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 16. juli 1998.

⁽¹⁾ EFT 172 af 30. 9. 1966, s. 3025/66.

⁽²⁾ EFT L 206 af 16. 8. 1996, s. 11.

⁽³⁾ EFT L 78 af 31. 3. 1972, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT L 348 af 30. 12. 1977, s. 53.

⁽⁵⁾ EFT L 387 af 31. 12. 1992, s. 1.

⁽⁶⁾ EFT L 22 af 31. 1. 1995, s. 1.

⁽⁷⁾ EFT L 108 af 1. 5. 1993, s. 106.

⁽⁸⁾ EFT L 135 af 8. 5. 1998, s. 5.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 15. juli 1998.

På Kommissionens vegne
Franz FISCHLER
Medlem af Kommissionen

BILAG

til Kommissionens forordning af 15. juli 1998 om fastsættelse af eksportrestitutionerne for olivenolie

(ECU/100 kg)

Produktkode	Restitutionsbeløb (1)
1509 10 90 9100	5,00
1509 10 90 9900	0,00
1509 90 00 9100	5,00
1509 90 00 9900	0,00
1510 00 90 9100	0,00
1510 00 90 9900	0,00

(1) For bestemmelser, der er omhandlet i artikel 34 i Kommissionens ændrede forordning (EØF) nr. 3665/87 (EFT L 351 af 14. 12. 1987, s. 1), såvel som for eksport til tredjelande.

NB: Produktkoderne, herunder henvisninger til fodnoter, er fastsat i Kommissionens ændrede forordning (EØF) nr. 3846/87.

II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

RÅDET

RÅDETS HENSTILLING

af 6. juli 1998

om de overordnede retningslinjer for medlemsstaternes og Fællesskabets økonomiske politikker

(98/454/EF)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION,

som henviser til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 103, stk. 2,

som henviser til henstillingen fra Kommissionen,

som henviser til konklusionerne fra Det Europæiske Råd i Cardiff den 15. og 16. juni 1998, og

som tager i betragtning, at Europa-Parlamentet har vedtaget en beslutning om Kommissionens henstilling,

HENSTILLER:

1. **HOVEDMÅLSÆTNINGER: EN VELLYKKET ØMU, VELSTAND OG BESKÆFTIGELSE,**

Indførelsen af euroen den 1. januar 1999 markerer en ny fase i den europæiske integrationsproces og i tilrettelæggelsen af medlemsstaternes og Fællesskabets økonomiske politik.

Medlemsstaternes ihærdige og troværdige bestræbelser, især i løbet af de sidste to år, på at gennemføre politikker rettet mod tilvejebringelse af en høj grad af vedvarende økonomisk konvergens i Fællesskabet har givet konkrete resultater.

For det første fordi disse bemærkelsesværdige bestræbelser og resultater med hensyn til konvergens dannede baggrund for, at Rådet for Den Europæiske Union i dets sammensætning af stats- og regeringschefer den 3. maj 1998 besluttede, at elleve medlemsstater opfyldte de nødvendige betingelser for indførelse af euroen.

For det andet fordi disse bestræbelser har affødt et makroøkonomisk policy-mix, der er befordrende for vækst og beskæftigelse.

Imidlertid er det i mange medlemsstater ikke hidtil lykkedes at mindske ledigheden tilstrækkeligt.

Siden sommeren 1997, hvor de foregående overordnede økonomiske retningslinjer blev vedtaget, har et stadig mere robust og bredt funderet økonomisk opsving fået fodfæste i Fællesskabet, og det er sket i sammenhæng med en historisk lav inflation. Takket være den ledige kapacitet, der i øjeblikket er til rådighed i de fleste medlemsstater, og udsigterne til en sund stigning i investeringerne, navnlig investeringerne i maskiner mv., skulle der være mulighed for en solid vækst, som ikke hæmmes af kapacitetsbegrænsninger, og som ikke giver anledning til inflationsspændinger, hvis lønudviklingen — som ventet — forbliver rimelig. Desuden er de underliggende økonomiske fundamentale forhold sunde og i fortsat bedring, efterspørgselsudviklingen tegner sig lysere, og tilliden til den økonomiske udvikling vokser til stadighed. De finansielle og økonomiske begivenheder i Asien vil formentlig kun få en begrænset indvirkning på Fællesskabets vækstudsigter, forudsat at krisen hverken forværres eller spreder sig til andre lande i regionen.

Med udgangspunkt i et forstærket opsving ventes det, at beskæftigelsen vil stige en anelse, hvilket igen kan føre til et mindre fald i ledigheden frem til 1999 i Fællesskabet som helhed. Det vil udgøre et første, om end beskedent, skridt i retning af det høje beskæftigelsesniveau, der er sat som et mål i Amsterdam-traktatens artikel 2.

Det nuværende beskæftigelsesniveau i Fællesskabet skyldes ikke blot den høje ledighed (omkring 18 mio. personer i 1997), men også de ringe beskæfti-

gelsesudsigter over lange perioder, som har holdt mange mennesker tilbage fra at søge arbejde. Mange af disse personer modtager i dag andre overførselsindkomster. Jobskabelsen skal således absorbere ikke blot de ledige, men også den stigende erhvervsfrekvens og stadig en vis demografisk stigning i arbejdsstyrken.

Den øgede beskæftigelse på mellemlang og lang sigt vil medføre en betydelig lettelse for medlemsstaternes offentlige finanser og sociale sikringsordninger. Desuden vil den bidrage til effektivt at bekæmpe fattigdom og social udstødelse.

Med hensyn til den økonomiske politik består opgaven i at skabe de rette betingelser for dels en yderligere styrkelse af opsvinget, dels en udvidelse af dette opsving til en selv bærende, ikke-inflationær økonomisk vækstproces på mellemlang og lang sigt, som er en forudsætning for en væsentlig og holdbar forøgelse af beskæftigelsen. Der vil være behov for en styrket makroøkonomisk og strukturel indsats og en stringent gennemførelse af de vedtagne retningslinjer for beskæftigelsen i 1998 for at tackle en række vigtige udfordringer, samtidig med at økonomierne i Fællesskabet får mulighed for bedre at tilpasse sig forandringer i årene fremover.

Euroens indførelse vil ikke i sig selv løse arbejdsløshedsproblemet i Fællesskabet. Men som led i løsningen af ovennævnte opgaver vil den stabilitetsorienterede ramme, som Den Økonomiske og Monetære Union (ØMU) udgør, bidrage til at fastholde et policy-mix, der er gunstigt for væksten og beskæftigelsen.

På det makroøkonomiske område bør såvel regeringerne som arbejdsmarkedets parter på deres respektive områder gøre den nødvendige indsats for at støtte stabilitetsmålsætningen for den fælles monetære politik.

Samtidig er der behov for strukturelle politikker og reformer på vare-, tjeneste- og arbejdsmarkedet for at bane vej for en vækst uden spændinger, styrke konkurrenceevnen, omsætte væksten i beskæftigelse og gøre væksten mere miljøvenlig.

Mere generelt er der behov for, at det indre marked, som alle medlemsstaterne er ansvarlige for, fungerer bedre.

Kun hvis denne policy-strategi forfølges med beslutsomhed af alle aktører og gennemføres på velkoordineret vis i overensstemmelse med resolutionen fra

Det Europæiske Råd i Luxembourg, vil ØMU'en — i overensstemmelse med traktatens artikel 2 — kunne udnyttes fuldt ud og bidrage til at opfylde de overordnede målsætninger for EU, herunder en bæredygtig og ikke-inflationær vækst, som respekterer miljøet, et højt beskæftigelsesniveau og en højnelse af levestandarden.

2. ET VÆKST- OG STABILITETSORIENTERET MAKROØKONOMISK POLICY-MIX

For at nå ovennævnte mål er det afgørende, at medlemsstaterne på det makroøkonomiske område viderefører den vækst- og stabilitetsorienterede strategi, der er anbefalet i de tidligere retningslinjer, og som er begyndt at bære frugt.

Strategien omfatter følgende tre hovedelementer:

- en monetær politik, der er orienteret mod prisstabilitet
- en vedholdende indsats for at opnå og fastholde en sund budgetstilling, der er i overensstemmelse med stabilitets- og vækstpagten
- en udvikling i de nominelle lønninger, der er forenelig med prisstabilitetsmålet; samtidig bør reallønsudviklingen være i overensstemmelse med produktivitetstigningerne og tage hensyn til behovet for at øge investeringsafkastet for at skabe flere job.

Jo mere den monetære politiks opgave med at opretholde prisstabiliteten støttes af hensigtsmæssige budgetpolitikker og en passende lønudvikling, jo mere sandsynligt er det, at de monetære vilkår vil virke fremmende på vækst og beskæftigelse.

Det overordnede makroøkonomiske policy-mix i euro-området vil især være resultatet af et samspil mellem den fælles monetære politik på den ene side og de specifikke budgetudviklinger og løntendenser i de deltagende lande på den anden. Sidstnævnte bliver genstand for en nøjere overvågning og koordinering af de økonomiske politikker for at opnå et passende policy-mix i hele euro-området og i hvert af de deltagende lande.

For de lande, der ikke indfører den fælles mønt i første omgang, bliver der lige så stort behov for stabilitetsorienterede makroøkonomiske politikker. Den tætte og dybe økonomiske og monetære indbyrdes afhængighed mellem medlemsstaterne i og uden for euro-området og behovet for at sikre større konvergens og et velfungerende indre marked vil kræve, at alle medlemsstaterne inddrages i samordningen af de økonomiske politikker.

3. PRISSTABILITET

Prisstabilitet er en vigtig forudsætning for realiseringen af en holdbar økonomisk vækst på mellem-lang sigt. Efter de senere års imponerende fremskridt har Fællesskabet som helhed opnået en høj grad af prisstabilitet. Det er nødvendigt, at alle politikker tager sigte på troværdighed og overensstemmelse med vedvarende prisstabilitet.

I det forestående euro-område, hvor den gennemsnitlige inflation, målt efter det harmoniserede forbrugerprisindeks, er faldet til under 2 %, er det nødvendigt, at alle de deltagende medlemsstater fører en økonomisk politik, der tager hensyn til prisstabiliteten, således at der skabes vækstoffremmende monetære vilkår. De skal også undgå for store inflationsforskelle, der ellers vil skabe konkurrenceevneproblemer.

Den gennemsnitlige inflation er også faldet til under 2 % i Danmark, Sverige og Det Forenede Kongerige. Opgaven består i at opretholde monetære og økonomiske politikker, der fortsat giver prisstabilitet.

Grækenland har gjort betydelige fremskridt i retning af prisstabilitet i de seneste år. Kombineret med landets budgetkonsolideringsbestrebelse i de seneste år lavede dette drakmens indtræden i valutakursmekanismen (ERM) i marts 1998. ERM-medlemskab vil bidrage til at bedre landets inflationsudvikling yderligere. Der er imidlertid behov for en øget indsats for at modvirke de inflationsmæssige konsekvenser af devalueringen af drakmen efter dens indtræden i ERM og for at opnå prisstabilitet hurtigt muligt.

4. OVERGANGEN TIL EUROEN

En problemfri overgang til euroen den 1. januar 1999 er nødvendig for at sikre, at ØMU'en indføres under de bedst mulige betingelser. Det vigtigste formål med den monetære politik, som de deltagende medlemsstaters centralbanker fører i de sidste måneder af 1998, hvor de har ansvaret for den monetære politik, er at sikre, at den nuværende høje grad af prisstabilitet fastholdes på nationalt plan og dermed for det fælles euro-område som helhed. De officielle rentesatser vil have nået det fælles euro-områdes sats inden udgangen af 1998. Dette vil være i overensstemmelse med en situation, hvor valutakurserne svarer til de forudannoncerede kurser, dvs. de nuværende bilaterale centralkurser i ERM.

Fra den 1. januar 1999 får den uafhængige Europæiske Centralbank (ECB) og det uafhængige Europæ-

iske System af Centralbanker (ESCB) ansvaret for den fælles monetære politik på euro-området.

De medlemsstater, der ikke indfører den fælles mønt fra begyndelsen, bevarer kompetencen over deres nationale monetære politikker og er også forpligtet til at føre en stabilitetsorienteret monetær politik. I henhold til traktatens artikel 109 M skal disse medlemsstater behandle deres valutakurspolitik som et spørgsmål af fælles interesse. ERM 2 skal danne rammen om de monetære forbindelser mellem de medlemsstater, der deltager i mekanismen, og euro-området fra og med 1999, og skal støtte deres konvergensbestrebelse. Deltagelse i ERM 2 bliver frivillig, men det forventes, at de medlemsstater, der ikke tilslutter sig euroen, vil deltage.

5. SUNDE OFFENTLIGE FINANSER

5.1. Generelle retningslinjer

Trods betydelige konsolideringsbestrebelse i næsten alle medlemsstaterne er der behov for yderligere fremskridt i de fleste lande, for at sikre opfyldelse af stabilitets- og vækstpaktens mål på mellem-lang sigt om budgetstilling tæt på balance eller med overskud. Dette vil gøre det muligt for medlemsstaterne at klare normale konjunktursituationer og samtidig holde underskuddet på deres offentlige finanser inden for referenceværdien på 3 % af bruttonationalproduktet (BNP). I henhold til traktaten skal konsolideringen også sikre, at gældskvoter på over 60 %, fortsat mindskes tilstrækkeligt og nærmer sig referenceværdien med en tilfredsstillende hastighed. Disse krav gælder for alle medlemsstaterne af følgende grunde:

- i) Sunde budgetpolitikker vil ved at skabe lave og stabile inflationsforventninger gøre det lettere for den fælles monetære politik og ikke-euro-medlemsstaternes monetære politikker at opretholde prisstabilitet. Under de nuværende konjunkturforskel vil en yderligere nedbringelse af underskuddene på de offentlige finanser bidrage til at fastholde det økonomiske opsving og vil kunne åbne mulighed for vedvarende gunstige monetære vilkår og dermed fremme investeringerne.
- ii) Sunde budgetstillinger vil være med til at holde de lange renter lave og dermed fremme private investeringer. Hvis regeringerne absorberer en mindre del af den private opsparing, eller hvis de yder et positivt bidrag til besparelser i økonomien, kan der — alt andet lige — ske en stigning i investeringsraten uden pres på betalingsbalancen og de lange renter.

- iii) I mange lande har de offentlige finanser ikke genvundet det råderum, der er nødvendigt for at klare en eventuel ugunstig økonomisk udvikling. Efter indførelsen af den fælles valuta vil tilpasningen til en negativ konjunkturudvikling og landespecifikke forstyrrelser i vidt omfang afhænge af budgetpolitikken, og det vil derfor være af allerstørste betydning at sikre, at de automatiske stabilisatorer får mulighed for at slå fuldt igennem. En sund budgetpolitik vil med al sandsynlighed også gøre stabilisatorerne mere effektive. En velunderbygget budgetdisciplin vil styrke de økonomiske aktørers tillid til, at et stigende underskud under en recession ikke vil være til permanent skade for de offentlige finanser, og derved kan eventuelle negative virkninger, der måtte stamme fra de finansielle markeder, forhindres.
- iv) Endelig vil budgetter, der er tæt på at være i balance eller udviser et overskud, muliggøre en hurtig nedbringelse af den offentlige gældskvotestadig er relativt høj i mange medlemsstater. Dette vil mindske gældsbyrden og lette omlægningen af de offentlige udgifter. Det kan også gøre det lettere at nedsætte skattebyrden og gøre det muligt at tage fat på alle aspekter af de sociale sikringsordninger på baggrund af befolkningernes stigende gennemsnitsalder.

På denne baggrund er det vigtigt, at medlemsstaterne skaber sikre forventninger om, at budgettilpasningen vil fortsætte. De har således givet tilsagn om:

- i) at sikre, at de nationale budgetmål for 1998 opfyldes fuldt ud, om nødvendigt ved rettidigt at foretage korrigerende indgreb
- ii) hvis de økonomiske betingelser udvikler sig mere positivt end forventet, at benytte lejligheden til yderligere at konsolidere deres budgetter med henblik på at nå det mellemfristede mål om offentlige finanser, der er tæt på balance, eller som udviser et overskud, som fastsat i stabilitets- og vækstpagten
- iii) at forelægge deres stabilitets- og konvergensprogrammer senest ved udgangen af 1998, således at Kommissionen og Rådet får mulighed for at evaluere alle disse programmer, inklusive, den samlede budgetsituation og policy-mixet i euroområdet, ved begyndelsen af ØMU'ens tredje fase
- iv) i fornødent omfang at sikre et yderligere støtfald i den offentlige gæld og en hensigtsmæssig gældsforvaltningsstrategi med henblik på at mindske de offentlige finansers sårbarhed.

Timing, omfanget og sammensætningen af budgettilpasningerne er afgørende for deres evne til at øve varig indflydelse på den offentlige budgetstilling og til at forbedre den økonomiske dynamik, konkurrenceevnen og beskæftigelsen. Skønt der vil være behov for at skræddersy tilpasningerne til de specifikke forhold i de enkelte medlemsstater, er der i tidligere retningslinjer blevet peget på en række generelle principper. Nærværende retningslinjer bekræfter og bygger på disse principper, samtidig med at medlemsstaternes kompetence til at føre deres budgetpolitikker respekteres:

- i) Nedbringelse af budgetunderskud bør i de fleste medlemsstater bygge på en afdæmpning af de offentlige udgifter snarere end på skattestigninger.
- ii) For at øge den økonomiske effektivitet og fremme økonomisk dynamik er en lettelse af det samlede skattetryk ønskelig i de fleste medlemsstater. Skattereformer sætter også markederne i stand til at fungere mere effektivt og fremmer ved en styrkelse af investeringerne skabelsen af varige konkurrencedygtige job.
- iii) I de tilfælde, hvor det offentlige underskud eller den offentlige gældskvotestadig ligger på et højt niveau, må en eventuel skattenedsættelse ikke bremse nedbringelsen af underskuddet.
- iv) Budgetkonsolideringen bør gennemføres på en rimelig og retfærdig måde. Den skal sigte på en effektivisering af udgiftssiden på de offentlige budgetter, hvorved den også styrker økonomiens udbudsside. Med henblik herpå bør de foranstaltninger, der træffes, fokusere på en bedre kontrol med eller en omlægning af det offentlige forbrug, offentlige pensionsforpligtelser, sundhedsvæsenet, arbejdsmarkedsforanstaltninger og subsidier. De senere år har der desuden været tendens til at reducere de offentlige investeringer i forhold til BNP, skønt en del af dette fald afspejler et skift i retning af privat finansiering og drift af offentlige infrastrukturinvesteringer. I det omfang, der er mulighed for det, og uden at bringe den fornødne ekstra nedbringelse af de offentlige underskud i fare, bør udgifter til produktive investeringer og andre produktive aktiviteter, såsom menneskelig kapital og aktive arbejdsmarkedsinitiativer, fremmes. En sådan omlægning vil på grund af sine positive virkninger på vækst og beskæftigelsesegnethed med al sandsynlighed føre til en stigning i beskæftigelsen og/eller en mindskelse af den del af befolkningen i den arbejdsdygtige alder, der modtager sociale overførselsindkomster, hvilket vil bidrage til at forbedre budgetstillingen på mellemlang sigt.

På samme måde som medlemsstaterne skal Fællesskabet også fortsat opretholde en streng budgetdisciplin. En streng budgetdisciplin skal anvendes på alle kategorier af de finansielle overslag, samtidig med at aftalen mellem institutionerne om budgetdisciplin og forbedring af budgetproceduren overholdes.

5.2. Landespecifikke retningslinjer

i) *Medlemsstater, der deltager i euro-området*

I Belgien har gunstige økonomiske vækstbetingelser medvirket til, at budgetmålene i konvergensprogrammet er blevet fremrykket et år. Det er vigtigt at sikre, at regeringens mål om at opretholde et overskud på den primære saldo på 6 % af BNP på det mellemlange sigt gennemføres, således at der sker en hurtig reduktion af gældskvoten, der fortsat ligger på et meget højt niveau. Der er behov for en strammere styring af overførslerne til husholdningerne og specielt af udgifterne i sundhedsvæsenet.

I Tyskland er der behov for at fortsætte nedbringelsen af det offentlige underskud i de kommende år. Subsidiernes, overførslerne til husholdningerne og det offentlige forbrug bør dæmpes yderligere. Der er behov for en fortsat indsats for at nedbringe de offentlige udgifter, hvis regeringen skal realisere sin målsætning om inden år 2000 at reducere udgifterne til 46 % af BNP, hvilket var udgiftsniveauet før Tysklands forening. Tyskland har behov for at fremskynde budgettilpasningen for sikkert at bringe gældskvoten ind i en faldende bane og for hurtigt igen at bringe den ned under referenceværdien på 60 % af BNP i den nærmeste fremtid.

I Spanien vil en fastholdelse af den nuværende budgetpolitik give mulighed for at reducere underskuddet i de kommende år, til dels i lyset af de gunstige økonomiske vækstbetingelser. Spanien vil imidlertid fortsat have brug for at gøre en indsats for at fremskynde realiseringen af den mellemlistede målsætning om en budgetstilling tæt på balance eller med overskud. De nuværende konjunkturer i den spanske økonomi og den nuværende ekspansions holdbarhed vil nemlig kræve, at det mål hurtigt nås. Udgifterne skal styres nøjere, hvis regeringen skal realisere sin målsætning om at reducere udgifterne til under 42 % af BNP inden år 2000.

I Frankrig skal budgettilpasningsbestrebelseerne fortsætte i 1999 og især i årene derefter for at overholde forpligtelserne i stabilitets- og vækst-

pagten. Disse konsolideringsbestrebelse er også nødvendige for at stabilisere gældskvoten og for at bringe den ind i en nedadgående bane. Kontrollen med overførslerne til husholdningerne og det offentlige forbrug skulle bidrage til at nedbringe underskuddet.

I Irland forventes det offentlige budget at udvise stigende overskud i de kommende år, og gældskvoten forventes at falde til under 6 % af BNP i 1998 og fortsætte med at falde derefter. I betragtning af den nuværende stærke vækst og muligheden for overophedning bør merindtægterne i forhold til budgettet for 1998 bruges til at øge budgetoverskuddet. I Irland er det desuden nødvendigt at føre en stram finanspolitik for at reducere risikoen for overophedning. Det bemærkes, at regeringen er besluttet på at foreslå et budget for 1999, hvis formål først og fremmest er at sikre en fortsat lav inflation i Irland.

Efter med held at have reduceret det offentlige underskud til under referenceværdien på 3 % af BNP 1997 har Italien behov for yderligere at øge budgetkonsolideringsindsatsen for at opfylde forpligtelserne i stabilitets- og vækstpogten. For at sikre en hurtig nedbringelse af gældskvoten er det vigtigt at sørge for, at det store overskud på den primære saldo på 5,5 % af BNP opretholdes på mellemlang sigt som fastsat i den treårsplan som det italienske parlament har godkendt. Dette, som understøttes af privatiseringsindtægter, vil sikre et fortsat fald i gældskvoten.

Luxembourg forventes at fastholde et budgetoverskud i de kommende år, samtidig med at landets gældskvotefortsat vil ligge på et meget lavt niveau.

Nederlandene skal undgå, at den nuværende budgetstilling forværres. I betragtning af de gunstige økonomiske vækstvilkår, der forventes i de kommende år, bør underskuddet bringes yderligere ned for at opfylde forpligtelserne i stabilitets- og vækstpogten. Budgetpolitikken bør derfor ikke slækkes, og det offentlige underskud bør ikke få lov til igen at vokse. Budgettilpasningen bør fastholdes for at sikre en yderligere fortsat reduktion af gældskvoten.

Østrig bør fortsætte sine konsolideringsbestrebelse i de kommende år for at realisere målsætningen om en budgetstilling tæt på balance eller

med overskud. Østrig skal udøve stram budgetkontrol og undgå yderligere pres på budgettet. På grund af reformen af familiebeskatningen for nylig, der byggede på en dom fra forfatningsdomstolen, og på baggrund af den planlagte skattereform vil der blive behov for yderligere betydelige budgetkonsolideringsbestrebelse. Der erindres også om, at gældskvoten skal holdes i en faldende tendens.

Portugal bør udnytte de muligheder, som de gunstige økonomiske vækstbetingelser i de kommende år giver, til at forbedre budgetstillingen yderligere for at opfylde forpligtelserne i stabilitets- og vækstpagten. Dette ville også bidrage til at forebygge risikoen for overophedning. Budgettilpasningen bør i stigende grad fokusere på de primære udgifter. Gældskvoten forventes at falde til 6 % af BNP i 1998 og at fortsætte med at falde i de kommende år.

I Finland forventes budgettet at udvise overskud i 1998, og der sigtes på øgede overskud i de kommende år. Finland planlægger at indføre en indkomstskattereduktion i 1999. Denne foranstaltning bør implementeres på en sådan måde, at processen med yderligere budgettilpasninger fortsættes.

ii) *Medlemsstater, der ikke indfører euroen fra januar 1999*

Danmark forventes at stramme finanspolitikken yderligere og at øge budgetoverskuddene i de kommende år. Skatteindtægterne vil fortsat ligge højt, mens de offentlige investeringer vil blive yderligere reduceret. På baggrund af de voksende budgetoverskud forventes gældskvoten at falde til under 60 % af BNP i 1998 og at fortsætte med at falde i de kommende år.

Grækenland har gjort betydelige fremskridt med at reducere de store uligevægte i de offentlige finanser i de seneste år. Dets underskud faldt til 4 % af BNP i 1997, og forventes at falde til under traktatens referenceværdi i 1998, medens den offentlige gældskvote efter at have holdt sig praktisk taget uændret siden 1993 begyndte at falde i 1997. Grækenland bør fortsætte sin budgetkonsolideringsindsats, specielt ved resolut at implementere de foranstaltninger, som regeringen bebudede, da drakmen trådte ind i valutakursmekanismen, for at sikre en problemfri og velordnet

deltagelse og virkeliggøre regeringens erklærede hensigt om at tilslutte sig euro-området i 2001. Disse foranstaltninger omfatter en yderligere reduktion af de primære udgifter, udvidede privatiseringsplaner, omfattende rationalisering af den offentlige sektor og reform af socialsikringsystemet på mellemlang sigt.

I Sverige forventes de offentlige budgetter at udvise et overskud i 1998, og der forventes øgede overskud i de kommende år. Sverige sigter på et budgetoverskud på 2 % af BNP over konjunkturcyklen. De offentlige udgifter skal fortsat undergives streng kontrol.

I Det Forenede Kongerige er det planen, at budgettet skal nå en stilling tæt på balance inden årtiets slutning. For at nå denne stilling bør Det Forenede Kongerige nøje implementere de annoncerede budgetforanstaltninger. De offentlige udgifter bør fortsat styres stramt. Finanspolitikken i Det Forenede Kongerige bør også tage hensyn til, at der er behov for at tilvejebringe de planlagte generelle stabilitetsbetingelser for den britiske økonomi.

6. LØNUDVIKLING

Udviklingen i de samlede lønninger og lønforskelle har væsentlige virkninger for inflation, vækst, beskæftigelse og vækstens beskæftigelsesindhold. I ØMU'en — med det fælles pengepolitiske regime — vil forbindelsen mellem lønninger og beskæftigelse blive tydeligere og mere direkte. På den anden side vil troværdige og stabilitetsorienterede makroøkonomiske rammer bidrage til at skabe en passende lønadfærd.

Ansvar for lønfastsættelsen vil fortsat påhvile arbejdsmarkedets parter på nationalt, regionalt og sektormæssigt plan eller på et endnu mere decentralt plan i overensstemmelse med deres respektive traditioner. Som understreget i resolutionen fra Amsterdam om »vækst og beskæftigelse« er det arbejdsmarkedets parter ansvar for at forene hensynet til et højt beskæftigelsesniveau og rimelige lønftaler og at opbygge en egnet institutionel ramme for løndanelsen.

Hvis lønudviklingen skal bidrage til et beskæftigelsesvenligt policy-mix, bør arbejdsmarkedets parter fortsat følge en ansvarlig linje og indgå lønftaler i medlemsstaterne i overensstemmelse med følgende generelle regler:

- i) Den samlede nominelle lønudvikling skal være i overensstemmelse med prisstabilitet. Lønstigninger i hele euro-området, som ikke er forenelige med prisstabilitet, vil uundgåeligt føre til en stramning af de monetære forhold i euro-området med heraf følgende negative virkninger for vækst og beskæftigelse. For høje nominelle lønstigninger i et land eller en region vil ikke nødvendigvis have en betydelig virkning på inflationen i hele Den Monetære Union, men vil, via deres virkning på enhedslønomkostningerne, forværre det pågældende lands eller den pågældende regions konkurrenceevne og beskæftigelsesvilkår.
- ii) Reallønsstigninger set i forhold til væksten i arbejdsproduktiviteten bør tage hensyn til behovet for, hvor det er nødvendigt, at styrke — og efterfølgende fastholde rentabiliteten af kapacitetsforøgende og beskæftigelseskabende investeringer. Dette betyder, at mulighederne for reallønsstigninger vil være begrænsede i lande, hvor væksten i den samlede arbejdsproduktivitet er aftagende. Mere specifikt bør nedsættelse af arbejdstiden ikke resultere i en stigning i de reale enhedslønomkostninger. For at en forbedret rentabilitet kan resultere i højere investeringer i EU, er det vigtigt at skabe et investeringsfremmende miljø med hensyn til efterspørgselsudvikling, arbejdsmarkedsvilkår, beskatning og det overordnede regelsæt.
- iii) Lønftalerne bør tage større hensyn til forskelle i produktivetsniveauer alt efter kvalifikationer, færdigheder og geografiske områder. I denne sammenhæng og hvor det er hensigtsmæssigt, bør indslusningslønninger for unge, lavtuddannede eller langtidsarbejdsløse fastsættes på en sådan måde, at de øger de pågældendes muligheder på arbejdsmarkedet; de gavnlige virkninger af lavere indslusningslønninger kunne blive yderligere forstærket af foranstaltninger til fremme af arbejdskraftens tilpasningsevne.
- iv) »Lønefterligningsvirkninger« skal undgås, hvilket betyder, at lønomkostningsforskelle mellem medlemsstaterne fortsat bør afspejle forskelle i arbejdsproduktiviteten. Som følge af eksistensen af en fælles valuta vil forskelle i lønniveauer mellem medlemsstaterne blive mere gennemsigtige. Dette kan føre til en vis forøgelse af arbejdskraftmobiliteten, men kan også give anledning til lønkrav i lavtlønslande for at lukke gabet til lande med højere lønninger. En stigning i lønningerne, der er hurtigere, end produktivetsniveauerne i et land tilsiger, fører til en forringelse af konkurrenceevnen og investeringsrenta-

biliteten og resulterer derfor i en forringet tiltrækningskraft som produktionssted. Det vil gå ud over landets handelsresultater, investeringerne vil blive væk, og arbejdsløsheden vil stige.

Overholdelse af disse krav indebærer ikke, at lønudviklingen bør være ensartet overalt i euro-området. Der vil sandsynligvis være forskelle i produktivetsvæksten og dermed for råderummet for reallønsudviklingen. Der skal desuden tages hensyn til forskelle i arbejdsmarkedssituationer og økonomiske betingelser. I ØMU'en vil løntilpasning nødvendigvis spille en vigtigere rolle i tilpasningen til ændrede økonomiske omstændigheder, specielt for så vidt angår landespecifikke forstyrrelser, således at der kræves en højere tilpasningsgrad i løndannelsesprocessen.

Da arbejdsmarkedets parter generelt er ansvarlige for at opnå en lønudvikling, der er forenelig med opnåelse og fastholdelse af en høj beskæftigelse, og dermed spiller en væsentlig rolle for at sikre et passende makroøkonomisk policy-mix, er det væsentligt at styrke dialogen på arbejdsmarkedet på alle relevante niveauer. På nationalt plan vil det eventuelt være hensigtsmæssigt, at regeringerne i højere grad interesserer sig for at fremme en dialog og fremme forståelsen af den policystrategi, der udvikles i de overordnede retningslinjer for medlemsstaternes og Fællesskabets økonomiske politikker. På Fællesskabsplan vil Kommissionen fortsætte med at udvikle den sociale dialog, specielt om makroøkonomiske spørgsmål. Inden for rammerne af en styrket økonomisk-politisk samordning er der desuden behov for at etablere en høj grad af troværdighed og skabe et tillidsklima mellem de vigtigste aktører, som kunne blive forbedret ved en regelmæssig dialog mellem arbejdsmarkedets parter på den ene side og på den anden side de myndigheder, der er ansvarlige for den økonomiske politik.

7. STRUKTURPOLITIK FOR VÆKST OG BESKÆFTIGELSE

Strukturpolitikken spiller en afgørende rolle for at fremme økonomisk stabilitet, forbedre produktiviteten og øge beskæftigelsesniveauet. Strukturpolitikken rolle er at bidrage til at sikre en spændingsfri makroøkonomisk vækstproces, at forbedre Fællesskabets konkurrenceevne, at øge vækstens beskæftigelsesindhold og at gøre væksten mere miljøvenlig. Hvis strukturpolitikken skal være virkelig effektiv, skal den harmonere med en sund makroøkonomisk politik.

Strukturpolitik drejer sig om at forbedre den måde, markederne fungerer på; hvor de indebærer budgetomkostninger er det afgørende, at de holdes under kontrol og ikke ødelægger mulighederne for at fastholde en sund budgetstilling. De økonomiske fordele vil først vise sig gradvis på længere sigt.

På baggrund af utilstrækkelige fremskridt i implementeringen af strukturreformer på vare-, tjeneste- og specielt arbejdsmarkedene i de fleste medlemsstater er der behov for en fortsat og intensiveret indsats for at fjerne ofte dybt rodfæstede strukturmangler. Medlemsstaternes tilpasning til landespecifikke økonomiske forstyrrelser vil i et betydeligt omfang komme til at afhænge af deres vare-, tjeneste- og faktormarkeders fleksibilitet og tilpasningsevne. ØMU'en vil også forstærke konkurrencepresset på virksomhederne som følge af elimineringen af valutakursændringer inden for euroområdet og øget prisgennemsigtighed.

7.1. Vare-, tjeneste- og kapitalmarkeder

For at bevare og fremme Fællesskabets konkurrenceevne, beskæftigelse og levestandard i en verden med frihandel og konstante teknologiske ændringer er det vigtigt, at medlemsstaterne og Fællesskabet intensiverer deres indsats for at forbedre effektiviteten på vare-, tjeneste- og kapitalmarkederne. Denne indsats bør ske på fire hovedområder.

i) *Reformer med henblik på at forbedre det indre marked*

Forbedringen af det indre markeds virkemåde er af afgørende betydning for en vellykket ØMU. Trods betydelige fremskridt er der fortsat en række store problemer. Den lovgivningsmæssige ramme for det indre marked er stadig ufuldkommen, hovedsagelig som følge af at der ikke er foretaget en fuldstændig gennemførelse af fællesskabsdirektiverne på nationalt plan. Indsatsen for at reducere omfanget af manglende implementering af direktiverne for det indre marked bør videreføres energisk i de fleste medlemsstater, som det fremgår af den resultattavle for det indre marked »Scoreboard«, som Kommissionen har udarbejdet. I erkendelse af denne udfordring blev Kommissionen og medlemsstaterne enige om en handlingsplan for det indre marked i juni 1997, hvorefter medlemsstaterne inden 1. januar 1999 vil lukke de alvorligste resterende lovgivningsmæssige gab. Blandt de områder, der kræver en yderligere indsats, kan specielt nævnes offentlige indkøb og gensidig anerkendelse.

Indsatsen bør nu fokusere på at sikre en hurtig implementering af handlingsplanen og på at overvåge fremskridtene i retning af et effektivt indre marked. Til dette formål er der lavet en resultattavle for det indre marked, der offentliggøres hvert halve år. I formandskabets konklusioner fra Det Europæiske Råds møde i Luxembourg blev det desuden både fremhævet, at det er vigtigt at være opmærksom på de nationale økonomiske udviklinger og politikker, som kan hindre det indre marked i at fungere tilfredsstillende, og at der er behov for samordning med sigte på at skabe skattereformer for at øge effektiviteten og for at eliminere skadelig skattekonkurrence. På dette område bør behandlingen af skatteincitamenters harmoniere med EF-reglerne for statsstøtte, ligesom det bør overvåges, at reglerne i medlemsstaterne er i overensstemmelse med principperne om fair skattekonkurrence. Dette er en af hovedopgaverne for den opfølgingsgruppe, der blev nedsat den 1. december 1997.

Det indre marked og den altomfattende globalisering øver et stærkt pres for at forbedre konkurrenceevnen, men denne er også knyttet til de nationale politikker og EF-politikkerne inden for forskning og udvikling (F&U) og specielt informationsområdet. I denne forbindelse er det vigtigt hurtigt at implementere de foranstaltninger i handlingsplanen, som fremmer innovation og en bred udbredelse af nye teknologier. Med hensyn til virksomhedernes kommunikationsmiljø er der også behov for at øge indsatsen inden for nationale infrastrukturprojekter, idet der både bør fastholdes et passende niveau af offentlige investeringer og udfoldes bestræbelser for at etablere joint ventures med den private sektor, når det er hensigtsmæssigt. Indsatsen bør også fokusere på at tilskynde til at skabe en iværksætterkultur og fremme iværksætterlysten, hvilket er en nøgelfaktor for at stimulere væksten, beskæftigelsen og konkurrenceevnen i Fællesskabet.

ii) *Reformer med henblik på at øge konkurrencen*

Inden for konkurrencepolitikken har Kommissionen erkendt behovet for at strømline og decentralisere håndhævelsen af kartelreglerne for at øge effektiviteten og reducere omkostningerne for virksomhederne. Medlemsstaterne bør også yde et betydeligt bidrag til at realisere målsætningen om en mere effektiv håndhævelse af kartelreglerne ved at revidere deres love, sådan at

de nationale konkurrencemyndigheder kan anvende kartelreglerne effektivt. Med hensyn til statsstøtte er der behov for, at Kommissionen fører en stram kontrol, og at medlemsstaterne udøver en streng selvdisciplin.

iii) Lovgivningsmæssige reformer

Hensigtsmæssige regelsæt og rammer er en betingelse for at øge de europæiske virksomheders produktivitet og konkurrenceevne. Regeringerne og Kommissionen har derfor ansvaret for løbende at gennemgå eksisterende bestemmelser for at vurdere deres hensigtsmæssighed og for at reducere omkostningerne ved at implementere og overvåge dem og for at øge deres gennemsigtighed og håndhævelse. Dette gælder også for miljølovgivningen og bestemmelser, der skulle være incitamentbaseret, således at de økonomiske agenter kan nå veldefinerede miljømål på en omkostningseffektiv måde. Da der fortsat er store forskelle i reguleringsmæssig praksis mellem landene, har internationale organer indledt forskellige former for benchmarking til identificering af de bedste reguleringsmæssige praksis. Sådan benchmarking kan føre til en betydelig forbedring af regelsættet for virksomhederne. Hvad angår Kommissionen kunne denne samordne sådanne initiativer på basis af bidrag fra medlemsstaterne.

Administrative regler og tunge procedurer har en tendens til navnlig at være en stor byrde for små og mellemstore virksomheder, specielt i opstartsfasen. Det første område, hvor en sådan benchmarking kunne iværksættes, er derfor administrative regler for opstart af virksomheder. På tilsvarende måde bør det prioriteres højt at identificere og fjerne eventuelle resterende ubegrundede regelbarrierer for udvikling af venturekapital og nye finansielle produkter, specielt sådanne produkter, der kan hjælpe til at finansiere små og mellemstore virksomheder.

Der er behov for specielt at være opmærksom på jobskabelsen på lokalt plan og nye aktiviteter i forbindelse med behov, som markedet endnu ikke har tilfredsstillet, og som har en vigtig afsmitningsvirkning både med hensyn til økonomisk aktivitet og social sammenhængskraft. For fuldt ud at udnytte mulighederne på disse områder er der behov for at udvikle gunstigere regel- og skatterammer.

iv) Finansielle markeder

ØMU'en vil medføre store ændringer på de europæiske finansielle markeder. De vil resultere i store og meget likvide euromarkeder. Det er vigtigt, at de nationale myndigheder træffer de nødvendige foranstaltninger for at fjerne retlige og finansielle hindringer for markedsintegrationen. Da segmenteringen mellem medlemsstaternes finansielle markeder bliver mindre i ØMU'en, vil enhver form for ineffektivitet blive mere synlig i den skærpede konkurrence mellem de finansielle institutioner i euro-området. De nye finansielle euromarkeder vil sandsynligvis desuden blive attraktive for finansielle institutioner uden for Europa. Det er derfor vigtigt, at alle aktører er fuldstændig forberedt til ØMU'en, hvis de nye finansielle euromarkeders potentiale skal udnyttes fuldt ud.

Med henblik på at forbedre disse reformers effektivitet bør de følges nøje og om nødvendigt samordnes på EU-plan gennem en regelmæssig multilateral overvågning, der således kan supplere den igangværende makroøkonomiske multilaterale overvågning. For at sikre vedholdende fremskridt med de økonomiske reformer bør medlemsstaterne og Kommissionen fremlægge korte årlige rapporter, der viser deres politikker med sigte på at gøre deres produkt-, tjeneste- og kapitalmarkeder mere effektive. Disse rapporter vil danne grundlag for overvågning af reformindsatsen på fællesskabsplan og give et input til de overordnede retningslinjer for medlemsstaternes og Fællesskabets økonomiske politikker, første gang fra næste år. Kommissionen vil også udarbejde en udvidet resultatavle med indikatorer for den effektive markedsintegration, herunder prisforskelle, og implementeringen af foranstaltningerne i forbindelse med det indre marked.

7.2. Arbejdsmarkeder

Det er muligt at gennemføre en varig reduktion af den nuværende høje arbejdsløshed og øge beskæftigelsen i Fællesskabet. Det forudsætter imidlertid en ihærdig og utrættelig anvendelse af en bred vifte af gensidigt forstærkende foranstaltninger, der ofte først giver positive resultater på det mellemlange til lange sigt. Den makroøkonomiske politik bør i samspil med strukturpolitiske tiltag sikre, at der opnås en lang periode med en stærk, ikke-inflationær vækst, understøttet af kapacitetsforøgende investeringer. De nødvendige foranstaltninger i den forbindelse er det centrale i disse og tidligere overordnede retnings-

linjer for medlemsstaternes og Fællesskabets økonomiske politikker. En løsning af Fællesskabets beskæftigelsesproblemer forudsætter imidlertid en sideløbende og omfattende modernisering af Fællesskabets arbejdsmarkeder med henblik på at øge beskæftigelsesindholdet i væksten og sikre arbejdsstyrkens beskæftigelsesegnethed. Sidstnævnte element i Fællesskabets strategi for høj beskæftigelse blev uddybet i beskæftigelsesretningslinjerne fra Luxembourg.

Beskæftigelsesretningslinjerne — der er baseret på at forbedre beskæftigelsesegnetheden, at udvikle iværksætterlysten, at fremme virksomhedernes og deres ansattes tilpasningsevne samt at fremme lige muligheder — vil blive implementeret via de nationale handlingsplaner for beskæftigelse. Disse planer, der tilpasses til de specifikke nationale omstændigheder, skal integrere beskæftigelsesforanstaltningerne i en strategi for en sund makroøkonomisk politik, der omfatter budgetkonsolidering i overensstemmelse med kravene i vækst- og stabilitetspagten. De skal endvidere danne grundlag for foranstaltninger, der både tager sigte på at reducere mismatch-problemer på arbejdsmarkedet og på at øge virksomhedernes evne til at reagere på økonomiske ændringer. På denne måde vil de nationale handlingsplaner blive benyttet som et vigtigt redskab med henblik på at styrke Fællesskabets vækst- og beskæftigelsespotentiale, og som sådan vil de utvivlsomt udgøre en væsentlig bestanddel i de fremtidige overordnede retningslinjer for den økonomiske politik.

Medlemsstaternes foranstaltninger bør lægge vægten på en forebyggende strategi, der fokuserer på aktive foranstaltninger for at øge udbuddet af en adækvat, veluddannet og velkvalificeret arbejdsstyrke. Sådanne aktive foranstaltninger bør kombineres med bestræbelser for at øge incitamentet til at søge og skabe job via en gennemgang af strukturen i og forvaltningen af skatteordninger og sociale ordninger.

i) *Aktiv arbejdsmarkedspolitik*

Over en femårsperiode skal medlemsstaterne tackle ungdomsarbejdsløsheden og forhindre langtidsledighed ved at tilbyde alle arbejdsløse unge og voksne en ny start, inden de når en arbejdsløshedperiode på henholdsvis 6 og 12 måneder. Dette kræver en større indsats fra arbejdsformidlingerne, for at de kan levere en effektiv tjeneste. Sådanne foranstaltninger bør kombineres med ledsageforanstaltninger som videreuddannelse og om fornødent løntilskud og nedsættelse af sociale bidrag, specielt for lavtud-

dannede. Det vil derfor være vigtigt at koncentrere arbejdsformidlingernes knappe ressourcer på dem, der har størst brug for hjælp til at finde et job.

Langtidsarbejdsløsheden er særlig stor i Belgien, Irland, Italien og Spanien, mens ungdomsarbejdsløsheden er høj i Finland, Frankrig, Grækenland, Italien og Spanien. Det vil være nødvendigt for disse medlemsstater at gøre en særlig indsats for at overholde retningslinjerne.

ii) *Skatter og socialsikringsbidrag*

I mere end 15 år har den voksende samlede skattebyrde og den strukturelle udvikling i skattesystemerne (skatter og socialsikringsbidrag) i medlemsstaterne været ugunstig for beskæftigelsen. Som følge af væksten i den samlede skattebyrde og socialsikringsbidragene er der drevet en stadig større kile ind mellem, hvad arbejdstagerne modtager, og hvad virksomhederne betaler. Denne større kile hæmmer økonomisk effektivitet, vækst og dermed i sidste instans jobskabelsen. Dens virkninger er specielt skadelige i den nedre ende af lønskalaen, idet den medfører, at lavt betalte job, der ikke kræver nogen kvalifikationer, udkonkurreres af markedet, og at der sker en vækst i de aktiviteter, der betales sort. I betragtning af disse skadelige virkninger er det vigtigt, at medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at vende denne tendens, f.eks. ved en reform af socialsikrings- og skattesystemerne. Sådanne foranstaltninger bør imidlertid ikke sætte budgetkonsolideringen over styr. Foranstaltningernes virkning på beskæftigelsen vil blive forstærket, hvis de ledsages af aktive arbejdsmarkedsforanstaltninger inden for uddannelse, lærlingeordninger, faglig uddannelse samt efter- og videreuddannelse. For at gøre skattesystemet mere beskæftigelsesvenligt bør medlemsstaterne også om fornødent undersøge, om det er ønskeligt at lægge skat på energi eller forurenende emissioner eller at træffe andre skattemæssige foranstaltninger. Alle sådanne ændringer bør tage hensyn til konkurrencevirkninger og eventuelle yderligere byrder med hensyn til person- og selskabsbeskatning.

iii) *Velfærdsreformer*

Velfærdssystemerne trænger til at blive reformeret for at øge incitamenterne til, mulighederne for og ansvaret for at finde job og, mere generelt, for at forbedre arbejdsmarkedets virkemåde. Dette betyder, at der skal ske et skift

fra passiv indkomstopretholdelse til velfærdstøtte gennem arbejde. I nogle lande giver det imidlertid kun små fordele at tage et job sammenlignet med at modtage sociale overførselsindkomster, specielt for lavindkomstlønmodtagere med lange arbejdsløshedsperioder: kombineres dagpenge, boligsikring og børnepasningshjælp, kan det i nogle tilfælde resultere i en nettokompensationsgrad på over 80 % i Belgien, Danmark, Finland, Frankrig, Tyskland, Nederlandene, Sverige og Det Forenede Kongerige.

Hvis det skal betale sig at arbejde, er der brug for en dobbelt strategi. For det første kunne der være tale om at gennemføre reformer for at forøge den disponible løn. Det Forenede Kongeriges »welfare-to-work« er et interessant tiltag. For det andet kunne der for så vidt angår de sociale ydelser være tale om en forsigtig tilpasning af tildelingskriterier, jobsøgnings- og uddannelseskra­v og, i nogle tilfælde, justering af ydelsernes tidsprofil. Mange lande har opnået positive resultater på dette felt. Samspillet mellem forskellige sociale ordninger bør imidlertid undersøges for at sikre, at det altid kan betale sig at tage arbejde sammenlignet med at modtage ydelser. Generelt bør de sociale ordninger og skattesystemerne ses i sammenhæng med arbejdsmarkedsordningerne. Medlemsstaterne — og specielt medlemsstater med et dobbelt sikkerhedsnet i form af både relativt gavmilde sociale ordninger og en høj grad af beskyttelse mod afskedigelser — bør gennemgå deres relevante lovgivning med sigte på at forlige sikkerhed og fleksibilitet, samtidig med at de gør deres sociale ordninger mere effektive.

iv) *Arbejdstiden*

Det er vigtigt, at ordninger med henblik på en nedsættelse af arbejdstiden gennemføres på en sådan måde, at de ikke undergraver tilpasnings­evnen og resulterer i en reduktion af arbejds­kraftudbud og produktion. Hvor det er mulig kan beskæftigelsen fremmes gennem mere fleksible arbejdstider på det makroøkonomiske plan. I denne sammenhæng viser nogle initiativer, at aftaler, der kombinerer en reduktion af arbejds­tiden med jobskabelse, kan medføre positive resultater, forudsat at enhedslønomkostningerne ikke stiger. En anden tilgang til at øge arbejdsindholdet i væksten kunne være at tilskynde til maksimal adgang til frivilligt deltidsarbejde og nye former for beskæftigelse. Mulighederne på dette område er helt klart meget forskellige i medlemsstaterne i betragtning af de meget store forskelle i andelen af deltidsarbejdstagere, som man kan observere i øjeblikket. På disse områder er der behov for, at der på EU-plan tilskyndes til at foretage udveksling af erfaringer og de bedste metoder.

Udfærdiget i Bruxelles, den 6. juli 1998.

På Rådets vegne

R. EDLINGER

Formand

Oplysning om ikrafttrædelsesdatoen for protokol I om betingelserne for blandede selskaber som omhandlet i fiskeriaftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Letland

Da de interne procedurer vedrørende de to parters anvendelse af protokol I om betingelserne for blandede selskaber som omhandlet i fiskeriaftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Letland, der blev undertegnet den 30. april 1998 i Riga ⁽¹⁾, er blevet afsluttet, er protokollen trådt i kraft den 25. maj 1998.

⁽¹⁾ EFT L 48 af 19. 2. 1998, s. 1.

DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE SAMARBEJDSOMRÅDE

EFTA-TILSYNSMYNDIGHEDEN

EFTA-TILSYNSMYNDIGHEDENS AFGØRELSE

Nr. 46/98/KOL

af 4. marts 1998

om udstedelse af to meddelelser på konkurrenceområdet om henholdsvis afgrænsning af det relevante marked inden for konkurrenceretten i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS) og aftaler af ringe betydning, der ikke falder ind under EØS-aftalens artikel 53, stk. 1

EFTA-TILSYNSMYNDIGHEDEN HAR —

under henvisning til aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde⁽¹⁾, særlig artikel 55,

under henvisning til EFTA-staternes aftale om oprettelse af en tilsynsmyndighed og en domstol⁽²⁾, særlig artikel 5, stk. 2, litra b), og artikel 25, stk. 1,

efter høring af Europa-Kommissionen, og

ud fra følgende betragtninger:

Europa-Kommissionen har vedtaget en meddelelse om afgrænsning af det relevante marked i forbindelse med Fællesskabets konkurrenceret⁽³⁾ og en meddelelse om aftaler af ringe betydning, der ikke falder ind under artikel 85, stk. 1, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab⁽⁴⁾;

disse meddelelser er også relevante for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde;

det er nødvendigt at give virksomhederne retningslinjer for, hvilke principper og regler EFTA-Tilsynsmyndigheden lægger til grund, når den anvender begrebet relevant marked (produktmarked og geografisk marked), og når den vurderer, om en aftale har mærkbar indvirkning på samhandelen og konkurrencen som omhandlet i EØS-aftalens artikel 53-60;

der skal sikres ensartet anvendelse af EØS' konkurrenceregler overalt i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde;

i henhold til punkt II i afsnittet »Generelt« sidst i bilag XIV til EØS-aftalen skal Tilsynsmyndigheden, efter høring af Europa-Kommissionen, vedtage retsakter svarende til dem, der er vedtaget af Europa-Kommissionen, for at sikre lige konkurrencevilkår —

⁽¹⁾ I det følgende benævnt »EØS-aftalen«.

⁽²⁾ I det følgende benævnt »tilsyns- og domstolsaftalen«.

⁽³⁾ EFT C 372 af 9. 12. 1997, s. 5.

⁽⁴⁾ EFT C 372 af 9. 12. 1997, s. 13.

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

1. Der udsendes følgende meddelelser, der er vedlagt som bilag I og II til denne afgørelse:
 - EFTA-Tilsynsmyndighedens meddelelse om afgrænsning af det relevante marked inden for konkurrenceretten i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS)
 - EFTA-Tilsynsmyndighedens meddelelse om aftaler af ringe betydning, der ikke falder ind under EØS-aftalens artikel 53, stk. 1.
2. Denne afgørelse med tilhørende bilag er autentisk på engelsk og offentliggøres i EØS-afsnittet i og EØS-tillægget til *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Udfærdiget i Bruxelles, den 4. marts 1998.

På EFTA-Tilsynsmyndighedens vegne
Knut ALMESTAD
Formand

BILAG I

EFTA-TILSYNSMYNDIGHEDENS MEDDELELSE OM AFGRÆNSNING AF DET RELEVANTE MARKED INDEN FOR KONKURRENCERETTEN I DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE SAMARBEJDSOMRÅDE (EØS)

- A. Denne meddelelse udsendes i henhold til aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS-aftalen) og EFTA-staternes aftale om oprettelse af en tilsynsmyndighed og en domstol (tilsyns- og domstolsaftalen).
- B. Europa-Kommissionen har vedtaget en meddelelse om afgrænsning af det relevante marked i forbindelse med Fællesskabets konkurrenceret⁽¹⁾. Meddelelsen er ikke en bindende retsakt, men den indeholder principper og regler, som Europa-Kommissionen følger på konkurrenceområdet.
- C. EFTA-Tilsynsmyndigheden betragter ovennævnte meddelelse som EØS-relevant. For at sikre lige konkurrencevilkår og ensartet anvendelse af EØS' konkurrenceregler overalt i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, vedtager EFTA-Tilsynsmyndigheden den foreliggende meddelelse i medfør af sine beføjelser efter tilsyns- og domstolsaftalens artikel 5, stk. 2, litra b). Den agter at følge principperne og reglerne i denne meddelelse, når den anvender de pågældende EØS-konkurrenceregler på en bestemt sag.

I. INDLEDNING

1. Denne meddelelse er tænkt som en vejledning i, hvorledes EFTA-Tilsynsmyndigheden anvender begrebet relevant marked (produktmarked og geografisk marked) ved sin håndhævelse af EØS-aftalens konkurrenceregler, især bestemmelserne i kapitel II i protokol nr. 4 til tilsyns- og domstolsaftalen⁽²⁾ og punkt 1 i bilag XIV til EØS-aftalen sammenholdt med kapitel XIII i protokol nr. 4 til tilsyns- og domstolsaftalen⁽³⁾ og de tilsvarende bestemmelser inden for bestemte sektorer, såsom transport og kul- og stålindustri⁽⁴⁾.

2. Markedsafgrænsning er en metode til fastlæggelse af grænserne for konkurrencen mellem virksomhederne, og den giver mulighed for at fastlægge rammerne for EFTA-Tilsynsmyndighedens anvendelse af konkurrencepolitikken. Markedsafgrænsningen tager fortrinsvis sigte på systematisk at indkredse de konkurrencebegrænsninger, som de involverede virksomheder⁽⁵⁾ udsættes for. Formålet med at afgrænse et marked både som produktmarked og som geografisk marked er at fastslå, hvilke egentlige konkurrenter der er i stand til at begrænse de involverede virksomheders adfærd og forhindre dem i at handle uafhængigt af et effektivt konkurrencemæssigt pres. Det er ud fra denne synsvinkel, at markedsafgrænsningen giver mulighed for blandt andet at beregne markedsandelene, der giver oplysninger om markedsstyrken, som er relevante for vurderingen af dominans eller for anvendelsen af EØS-aftalens artikel 53.

3. Det følger af ovenstående, at begrebet relevant marked adskiller sig fra andre markedsbegreber, der hyppigt anvendes i andre forbindelser. F.eks. benytter virksomhederne ofte udtrykket

marked om det område, hvor de sælger deres produkter, eller om den industri eller branche, som de tilhører.

4. Afgrænsningen af det relevante marked både som produktmarked og som geografisk marked har ofte en afgørende indflydelse på vurderingen af en konkurrencesag. EFTA-Tilsynsmyndigheden vil øge gennemsigtigheden i sin politik og beslutningstagning på konkurrenceområdet ved at offentliggøre de procedurer, der følger, når den behandler markedsafgrænsning, og ved at oplyse, hvilke kriterier og beviser den lægger til grund for sine beslutninger.

5. Øget gennemsigtighed vil også, betyde, at virksomhederne og deres rådgivere bedre kan forudse, at EFTA-Tilsynsmyndigheden eventuelt vil være betænkelig med hensyn til konkurrenceforholdene i en bestemt sag. Virksomhederne kan således tage denne mulighed i betragtning ved deres egne beslutninger, når de f.eks. overvejer at overtage virksomheder, oprette joint ventures eller indgå bestemte aftaler. Det er desuden hensigten at give virksomhederne bedre mulighed for at forstå, hvilke oplysninger EFTA-Tilsynsmyndigheden anser for relevante i forbindelse med markedsafgrænsning.

6. EFTA-Tilsynsmyndighedens fortolkning af begrebet relevant marked foregriber ikke EFTA-Domstolens, EF-Domstolens eller Førsteinstansrettens fortolkning.

II. AFGRÆNSNING AF DET RELEVANTE MARKED

Definition af det relevante produktmarked og det relevante geografiske marked

7. Det relevante marked defineres i en række retsakter vedrørende EØS-aftalens artikel 53 og 54, især i afdeling 6 i A/B-

⁽¹⁾ EFT C 372 af 9. 12. 1997, s. 5.

⁽²⁾ Svarer til Rådets forordning nr. 17 (Generelle procedureregler).

⁽³⁾ Svarer til Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 (Kontrol med fusioner)

⁽⁴⁾ I statsstøttesager er vurderingen snarere koncentreret om støttemodtageren og den pågældende industri/sektor end på indkredsning af de konkurrencebegrænsninger, støttemodtageren udsættes for. Når der i en bestemt sag skal tages hensyn til markedsstyrken og dermed det relevante marked, kan den her skitserede fremgangsmåde delvis anvendes som grundlag for vurderingen af statsstøttesager.

⁽⁵⁾ Ved involverede virksomheder i denne meddelelse forstås fusionsparterne, når der er tale om fusioner, den virksomhed, der undersøges, eller klageren, når der er tale om undersøgelser efter EØS-aftalens artikel 54, og aftaleparterne, når der er tale om undersøgelser efter artikel 53.

skemaet til kapitel II i protokol nr. 4 til tilsyns- og domstolsaftalen⁽¹⁾, og afdeling 6 i CO-formularen til punkt i bilag XIV til EØS-aftalen og kapitel XIII i protokol nr. 4 til tilsyns- og domstolsaftalen⁽²⁾. Ved det relevante produktmarked forstås således

»markedet for alle de produkter og/eller tjenesteydelser, som forbrugeren anser for indbyrdes substituerbare på grund af deres egenskaber, pris og anvendelsesformål«.

8. Ved det relevante geografiske marked forstås

»det område, hvor de deltagende virksomheder er involveret i udbud af og efterspørgsel efter produkter eller tjenesteydelser, og som har tilstrækkelig ensartede konkurrencevilkår og kan skelnes fra de tilstødende områder, fordi konkurrencevilkårene dér er meget anderledes«.

9. Det relevante marked for vurdering af et givet konkurrencemæssigt problem afgrænses derfor ved en kombination af produktmarkedet og det geografiske marked. EFTA-Tilsynsmyndigheden fortolker definitionerne i punkt 7 og 8 (som afspejler EF-Domstolens og Førsteinstansrettens retspraksis og EFTA-Tilsynsmyndighedens egen beslutningspraksis) efter retningslinjerne i denne meddelelse.

Begrebet relevant marked og EØS' konkurrencepolitiske målsætninger

10. Begrebet relevant marked er nært knyttet til EØS' konkurrencepolitiske målsætninger. F.eks. tager kontrollen med strukturændringer i udbuddet af et produkt/en tjenesteydelse i forbindelse med EØS' fusionskontrol sigte på at forhindre etablering eller styrkelse af en dominerende stilling, som vil kunne hindre den effektive konkurrence betydeligt inden for en væsentlig del af det område, som EØS-aftalen omfatter. Ved markedsdominans forstås i EØS' konkurrenceregler, at en virksomhed eller gruppe af virksomheder er i stand til i vid udstrækning at handle uafhængigt af sine konkurrenter, kunder og i sidste instans forbrugerne⁽³⁾. Der er normalt tale om dominans, når en virksomhed eller en gruppe af virksomheder tegner sig for en stor del af udbuddet på et givet marked, forudsat at andre faktorer i vurderingen (såsom hindringer for adgangen til markedet, forbrugernes reaktionsmuligheder osv.) peger i samme retning.

11. EFTA-Tilsynsmyndigheden benytter den samme fremgangsmåde ved anvendelsen af EØS-aftalens artikel 54 på virksomheder, der alene eller i fællesskab indtager en dominerende stilling på markedet. Efter kapitel II i protokol nr. 4 til tilsyns- og domstolsaftalen⁽⁴⁾ har EFTA-Tilsynsmyndigheden beføjelse til at undersøge og standse misbrug af en sådan dominerende stilling, der også skal vurderes på grundlag af det relevante marked. Det

kan derfor også være nødvendigt at afgrænse markederne i forbindelse med anvendelsen af EØS-aftalens artikel 53, især når det skal fastslås, om der er tale om en mærkbar konkurrencebegrænsning, eller om betingelsen i artikel 53, stk. 3, litra b), for fritagelse fra artikel 53, stk. 1, er opfyldt.

12. Kriterierne for afgrænsning af det relevante marked anvendes generelt til analyse af visse former for markedsadfærd og af strukturændringer i vareudbuddet. Denne metode kan dog medføre forskellige resultater afhængigt af det konkurrencemæssige problem, der skal undersøges. Det geografiske markeds udstrækning kan f.eks. være anderledes, når man undersøger en fusion, hvor der hovedsagelig er tale om en analyse af fremtidige forhold, end når man undersøger tidligere adfærd.

Grundprincipper for markedsafgrænsningen

Konkurrencebegrænsninger

13. Der findes tre hovedårsager til de konkurrencebegrænsninger, virksomhederne udsættes for, nemlig efterspørgselssubstitution, udbudssubstitution og potentiel konkurrence. Ved afgrænsning af det relevante marked har efterspørgselssubstitution ud fra et økonomisk synspunkt den mest umiddelbare og effektive disciplinerende indflydelse på leverandørerne af et givet produkt og især på deres prissætning. En virksomhed eller en gruppe af virksomheder kan ikke få nogen mærkbar indflydelse på de gældende salgsvilkår, som f.eks. priserne, hvis kunderne uden vanskeligheder kan skifte til substitutionsprodukter eller henvende sig til leverandører andre steder. Markedsafgrænsning går dybest set ud på at fastslå, om de pågældende virksomheders kunder i praksis har alternative forsyningskilder, og dette gælder både, med hensyn til produkterne/tjenesteydelserne og med hensyn til leverandørernes geografiske beliggenhed.

14. De konkurrencebegrænsninger, som opstår ved udbudssubstitution — dog ikke de i punkt 20-23 anførte — og potentiel konkurrence, er generelt mindre direkte og kræver under alle omstændigheder, at der foretages en analyse af andre faktorer. Sådanne begrænsninger tages derfor i betragtning ved konkurrencevurderingen.

Efterspørgselssubstitution

15. Ved vurderingen af efterspørgselssubstitution fastlægges en række produkter, som forbrugerne betragter som substitutionsprodukter. Dette kan f.eks. ske ved et tankeeksperiment, hvor man forestiller sig en lille, varig stigning i de relative priser og vurderer kundernes sandsynlige reaktion på denne stigning. Ved markedsafgrænsningen koncentrerer man sig af praktiske årsager om priserne og især om efterspørgselssubstitution, der skyldes små, varige ændringer i de relative priser. Herved kan man få et klart fingerpeg om, hvilke elementer der er relevante for markedsafgrænsningen.

⁽¹⁾ Jf. fodnote 2

⁽²⁾ Jf. fodnote 3.

⁽³⁾ Definitionen blev fastlagt af EF-Domstolen i Hoffmann-La Roche-sagen (dom af 13. februar 1979 i sag 85/76, Sml. 1979, s. 461) og er blevet stadfæstet i senere domme.

⁽⁴⁾ Jf. fodnote 2.

16. Teoretisk set betyder denne metode, at det med udgangspunkt i de produkter, som de involverede virksomheder sælger, og det område, hvor de sælger dem, kan fastslås, at yderligere produkter og områder skal medtages eller udelukkes ved markedsafgrænsningen afhængigt af, om den konkurrence, som disse øvrige produkter og områder medfører, påvirker eller begrænser prisfastsættelsen på parternes produkter tilstrækkeligt på kort sigt.

17. Det afgørende spørgsmål er, om parternes kunder ville skifte til lettilgængelige substitutionsprodukter eller leverandører andre steder på grund af en hypotetisk, lille (i størrelsesordenen 5 %-10 %) varig stigning i den relative pris på de pågældende produkter og i de pågældende områder. Hvis substitutionen er tilstrækkelig til at gøre prisstigningen urentabel på grund af den omsætningsnedgang, den medfører, medtages yderligere substitutionsprodukter og områder i det relevante marked, indtil man opnår en bestemt række produkter og geografiske områder, hvor små, varige stigninger i de relative priser ville være rentable. Der foretages en tilsvarende analyse i tilfælde, hvor der er tale om koncentration af købekraft. Udgangspunktet er i så fald leverandøren, og pristesten vil gøre det muligt at fastslå, hvilke andre distributionskanaler eller salgssteder der findes for leverandørens produkter. Ved anvendelsen af disse principper bør der tages nøje hensyn til en række særlige situationer, som beskrevet i punkt 56 og 58.

18. Denne pristest kan belyses med et praktisk eksempel. Hvis den anvendes på f.eks. en fusion mellem sodavandsproducenter, skal det undersøges, om sodavand med forskellige smag tilhører samme marked. I praksis er det et spørgsmål, om forbrugerne af sodavand A ville skifte til sodavand med en anden smag, hvis der skete en varig prisstigning på 5 %-10 % for sodavand A. Hvis et tilstrækkeligt antal forbrugere ville skifte til f.eks. sodavand B, således at prisstigningen for sodavand A ikke ville være rentabel på grund af den deraf følgende omsætningsnedgang, ville markedet omfatte mindst sodavand A og B. Processen udvides til andre sodavandstyper, indtil man har fastlagt en række produkter, for hvilke en prisstigning ikke ville medføre en tilstrækkelig efterspørgselssubstitution.

19. Den pris, der skal tages i betragtning generelt, og især ved undersøgelse af fusionssager, er den gældende markedspris. Det kan dog forholde sig anderledes, hvis den gældende pris ikke er blevet fastsat under tilstrækkelige konkurrenceforhold. Det vil især ved undersøgelse af misbrug af markedsdominans blive taget i betragtning, at den gældende pris måske allerede er blevet hævet væsentligt.

Udbudssubstitution

20. Udbudssubstitution kan også tages i betragtning ved markedsafgrænsning i de situationer, hvor den har de samme effektive og direkte virkninger som efterspørgselssubstitution. Dette betyder, at leverandørerne som reaktion på små, varige ændringer i de relative priser omgående kan omstille produktionen til de relevante produkter og markedsføre dem på kort sigt⁽¹⁾ uden at det medfører betydelige ekstraomkostninger eller risici. Når disse betingelser er opfyldt, vil den yderligere produk-

tion, der markedsføres, få en disciplinerende virkning på de involverede virksomheders konkurrencemæssige adfærd. Sådanne effektive og direkte virkninger svarer til virkningerne af efterspørgselssubstitution.

21. Disse situationer opstår typisk, når virksomhederne markedsfører et produkt i en lang række forskellige kvaliteter. Selv om de forskellige kvaliteter ikke er substituerbare for en bestemt endelig forbruger eller en bestemt gruppe af forbrugere, vil de forskellige kvaliteter blive betraget som et produktmarked, forudsat at de fleste leverandører kan tilbyde og sælge de forskellige kvaliteter omgående og uden væsentlig stigning i omkostningerne som beskrevet ovenfor. I så fald vil det relevante produktmarked omfatte alle produkter, der er efterspørgsels- og udbudssubstituerbare, og den løbende omsætning af disse produkter vil blive lagt sammen med henblik på en værdimæssig eller mængdemæssig beregning af det samlede marked. Med samme begrundelse kan man samle forskellige geografiske områder under ét.

22. Papirsektoren er et godt eksempel, når man skal undersøge udbudssubstitution i forbindelse med afgrænsning af produktmarkeder. Papir leveres normalt i en lang række forskellige kvaliteter, fra standardskrivepapir til papir af høj kvalitet til anvendelse til f.eks. kunstbøger. Ud fra et efterspørgselssynspunkt kan de forskellige papirkvaliteter ikke anvendes til samme formål, dvs. at en kunstbog eller en publikation af høj kvalitet ikke kan fremstilles af papir af lavere kvalitet. Papirfabrikkerne er dog indstillet på at fremstille forskellige kvaliteter, og produktionen kan tilpasses med ganske få omkostninger og med kort varsel. Hvis ikke der gør sig særlige vanskeligheder gældende med hensyn til distributionen, kan papirfabrikanterne derfor konkurrere om ordrer på de forskellige kvaliteter, især hvis ordrerne afgives i så god tid, at produktionsplanerne kan ændres. Under disse omstændigheder ville EFTA-Tilsynsmyndigheden ikke afgrænse et særskilt marked for hver papirkvalitet og dens anvendelsesformål. Det relevante marked omfatter de forskellige papirkvaliteter, og omsætningen lægges sammen med henblik på en værdimæssig eller mængdemæssig beregning af det samlede marked.

23. Når udbudssubstitution indebærer en væsentlig tilpasning af de eksisterende materielle og immaterielle aktiver, supplerende investeringer, strategiske beslutninger eller forsinkelser, tages den ikke i betragtning ved markedsafgrænsningen. Som eksempel på, at udbudssubstitution ikke har fået EFTA-Tilsynsmyndigheden til at udvide markedet, kan nævnes forbrugsvarer, især mærkede drikkevarer. Selv om aftapningsanlæg principielt kan aftappe forskellige drikkevarer, må der påregnes omkostninger og gennemløbstid (reklame, produktafprøvning og distribution), inden produkterne rent faktisk kan sælges. I disse tilfælde vil virkningerne af udbudssubstitution og andre former for potentiel konkurrence blive undersøgt på et senere tidspunkt.

Potentiel konkurrence

24. Den tredje årsag til konkurrencebegrænsninger, nemlig den potentielle konkurrence, tages ikke i betragtning ved markedsafgrænsningen. Om den potentielle konkurrence rent faktisk vil medføre en effektiv konkurrencebegrænsning kan nemlig kun

⁽¹⁾ Det vil sige i en periode, hvor der ikke sker nogen væsentlig tilpasning af de materielle og immaterielle aktiver (jf. punkt 23).

fastslås ved en analyse af bestemte faktorer og forhold i forbindelse med betingelserne for adgang til markedet. En sådan analyse gennemføres eventuelt først på et senere tidspunkt, normalt når de involverede virksomheders stilling på det relevante marked allerede er blevet fastslået, og denne stilling giver anledning til betænkeligheder ud fra et konkurrencepolitisk synspunkt.

III. VURDERINGSGRUNDLAG FOR AFGRÆNSNING AF DET RELEVANTE MARKED

Afgrænsning af det relevante marked i praksis

Produktmarkedet

25. Der findes en række elementer, som giver mulighed for at vurdere, i hvilket omfang der foregår substitution. I konkrete tilfælde vil visse typer elementer være afgørende, afhængigt af de forhold, der præger den industri og de produkter eller tjenesteydelser, der undersøges. Den samme type elementer er måske uden betydning i andre tilfælde. I de fleste tilfælde skal en beslutning træffes på grundlag af en række forskellige kriterier og vurderingselementer. EFTA-Tilsynsmyndigheden følger en åben empirisk metode, der tager sigte på en effektiv udnyttelse af alle foreliggende oplysninger, der kan være relevante i de enkelte tilfælde. EFTA-Tilsynsmyndigheden har ikke opstillet nogen usmidig rangorden, når det gælder anvendelsen af de forskellige informationskilder eller elementer.

26. Afgrænsningen af det relevante marked kan kort sammenfattes således: på grundlag af de foreløbige oplysninger, der er til rådighed, eller oplysninger fra de involverede virksomheder vil EFTA-Tilsynsmyndigheden normalt kunne foretage en grov afgrænsning af det relevante marked for vurdering af f.eks. en fusion eller en konkurrencebegrænsning. Af praktiske årsager vil den normalt ved sin behandling af konkrete sager tage stilling til nogle få alternative relevante markeder. Med hensyn til produktmarkedet er det f.eks. ofte et spørgsmål om at fastslå, om produkt A og produkt B tilhører eller ikke tilhører samme produktmarked. Hvis produkt B er omfattet af det relevante marked, vil dette ofte være tilstrækkeligt til, at sagen ikke skaber konkurrencepolitiske problemer.

27. I sådanne situationer er det ikke nødvendigt at undersøge, om markedet også omfatter andre produkter, eller foretage en definitiv og præcis afgrænsning af produktmarkedet. Hvis den pågældende transaktion ikke giver anledning til konkurrencepolitiske problemer, når man betragter de forskellige alternative markeder, vil spørgsmålet om markedsafgrænsning fortsat stå åbent, hvilket begrænser de oplysninger, som virksomhederne skal give.

Det geografiske marked

28. EFTA-Tilsynsmyndighedens afgrænsning af det geografiske marked kan kort sammenfattes således: den vil i første omgang undersøge det geografiske markeds størrelse på grundlag af generelle oplysninger om fordelingen af parternes og deres konkurrenters markedsandele samt en analyse af priserne og prisforskellene på nationalt plan og på EØS-plan. Denne indledende undersøgelse anvendes hovedsagelig som arbejdshypotese, således at EFTA-Tilsynsmyndigheden kan koncentrere sine nærmere undersøgelser om at nå frem til en præcis afgrænsning af det geografiske marked.

29. Årsagerne til en bestemt situation med hensyn til priser og markedsandele skal udforskes nærmere. Virksomhederne har måske blot store andele af deres hjemmemarkeder på grund af deres tidligere styrke, og omvendt kan virksomhedernes homogene tilstedeværelse i hele EØS have samme omfang som nationale eller regionale geografiske markeder. Den oprindelige arbejdshypotese må derfor efterprøves på grundlag af en analyse af de karakteristiske træk ved efterspørgslen (nationale eller lokale præferencer, kundernes købsmønstre, produktdifferentiering/varemærker m.m.), for at det kan fastslås, om virksomheder i andre områder i praksis kan betragtes som en alternativ forsyningskilde for forbrugerne. Tankeeksperimentet er også her baseret på substitution som følge af ændringer i de relative priser, og spørgsmålet er igen, om parternes kunder vil skifte til leverandører andre steder på kort sigt, og uden at det medfører særlig store omkostninger.

30. Der vil om nødvendigt blive foretaget yderligere kontrol af udbudsfaktorerne for at sikre, at de virksomheder, der er beliggende i andre områder, ikke hindres i at udvide deres afsætning på konkurrencemæssige vilkår på hele det geografiske marked. Dette vil omfatte en undersøgelse af eventuelle krav om, at virksomhederne skal have lokale afdelinger for at kunne sælge i det pågældende område, betingelserne for adgang til distributionskanaler, omkostningerne ved oprettelse af et distributionsnet, eventuelle lovgivningsmæssige hindringer som følge af offentlige indkøbsaftaler, prisreguleringer, kvoter og tariffer, der begrænser handel eller produktion, tekniske standarder, monopoler, fri etableringsret, krav om administrative tilladelser, emballeringsregler osv. Kort sagt vil EFTA-Tilsynsmyndigheden påvise eventuelle forhold, der isolerer virksomhederne i et givet område fra det konkurrencemæssige pres fra virksomheder uden for dette område, for at fastslå præcist, hvorvidt markederne er integreret på nationalt, europæisk og globalt plan.

31. Det egentlige handelsmønster og udviklingen i handelen giver nyttige supplerende oplysninger om ovennævnte efterspørgsels- og udbudsfaktorerens økonomiske betydning og om, i hvilket omfang de eventuelt vil kunne udgøre egentlige barrierer, der skaber forskellige geografiske markeder. Analysen af handelsstrømmene vil generelt omfatte spørgsmålet om transportomkostninger og om, i hvilket omfang disse kan hindre handelen mellem de forskellige områder, idet der tages hensyn til anlæggenes beliggenhed, produktionsomkostninger og relative prisniveauer.

Markedsintegrationen i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde

32. Endelig tager EFTA-Tilsynsmyndigheden også hensyn til den vedvarende markedsintegration i EØS, når den skal afgrænse de geografiske markeder. Inden for EØS-aftalens anvendelsesområde (!) kan der ikke ses bort fra de foranstaltninger, der er vedtaget og gennemført for at fjerne handelshindringer og yderligere integrere EØS-markederne, når man skal vurdere f.eks. en fusion eller et strukturelt joint venture-selskabs indvirkning på konkurrenceforholdene. Hvis de nationale markeder har været kunstigt isoleret i forhold til hinanden på grund af lovgivningsmæssige hindringer, der nu er afskaffet, vil der normalt blive foretaget en forsigtig vurdering af de tidligere forhold vedrørende priser, markedsandele eller handelsmønstre. En markedsintegration, der medfører større geografiske markeder på kort sigt, kan derfor tages i betragtning ved afgrænsningen af det geografiske marked i forbindelse med vurdering af fusioner og joint ventures.

(!) Det skal bemærkes, at EØS-aftalens anvendelsesområde er begrænset i forhold til EF-traktaten. F.eks. kan det forhold, at der ikke er tale om en toldunion, og at aftalen kun anvendes i begrænset omfang på bestemte produkter, påvirke vurderingen af markedsintegrationen mellem EFTA-staterne og mellem EFTA-staterne og EU.

Indsamling af oplysninger

33. Når det anses for nødvendigt at foretage en præcis markedsafgrænsning, vil EFTA-Tilsynsmyndigheden ofte kontakte de største kunder og de største virksomheder inden for den pågældende erhvervsgrænse for at høre deres synspunkter om grænserne for produktmarkederne og de geografiske markeder og indhente de konkrete oplysninger, der er nødvendige for at nå frem til en konklusion. Tilsynsmyndigheden vil eventuelt også kontakte de relevante brancheforeninger og de virksomheder, der opererer på markederne i de foregående omsætningsled, for i nødvendigt omfang at kunne afgrænse særskilte produktmarkeder og geografiske markeder for forskellige led i produktionen eller distributionen af de pågældende produkter/tjenesteydelser. Den vil muligvis også indhente yderligere oplysninger fra de involverede virksomheder.

34. EFTA-Tilsynsmyndigheden vil eventuelt fremsætte skriftlige anmodninger om oplysninger til ovennævnte markedsdeltagere. Normalt vil disse anmodninger omfatte spørgsmål om, hvorledes virksomhederne mener, at kunderne vil reagere på hypotetiske prisforhøjelser, og om deres opfattelse af grænserne for det relevante marked. De vil desuden blive anmodet om konkrete oplysninger, som Tilsynsmyndigheden finder nødvendige for at kunne træffe en afgørelse om det relevante markeds udstrækning. Tilsynsmyndigheden vil eventuelt også føre samtaler med disse virksomheders marketingchefer eller andre overordnede for at få belyst, hvorledes forhandlingerne mellem leverandørerne og kunderne foregår, og for at få bedre kendskab til forhold vedrørende afgrænsningen af det relevante marked. Den kan eventuelt også aflægge besøg eller foretage kontrolundersøgelser hos virksomhederne, deres kunder og/eller deres konkurrenter for at få oplysninger om, hvorledes produkterne fremstilles og sælges.

35. De oplysninger, som EFTA-Tilsynsmyndigheden finder relevante for at kunne træffe afgørelse om produktmarkedet, kan opdeles således:

Vurderingsgrundlag for afgrænsning af produktmarkedet

36. Ved en analyse af produktets egenskaber og anvendelsesformål kan EFTA-Tilsynsmyndigheden i første omgang begrænse sin undersøgelse til mulige substitutionsprodukter. Produktets egenskaber og anvendelsesformål er dog utilstrækkelige til, at Tilsynsmyndigheden kan konkludere, om to produkter er efterspørgselssubstituerbare. Funktionel substituerbarhed eller ensartede egenskaber er ikke nødvendigvis tilstrækkelige kriterier i sig selv, fordi andre forhold også kan være afgørende for kundernes reaktion på relative prisændringer. F.eks. kan der være forskelle i konkurrencebegrænsningerne på markedet for originalkomponenter og reservedele til biler, hvilket medfører to særskilte relevante markeder. Omvendt er forskelle i produkternes egenskaber ikke i sig selv tilstrækkelige til at udelukke efterspørgselssubstitution, fordi denne i vid udstrækning afhænger af, hvorledes kunderne vurderer de forskellige egenskaber.

37. De oplysninger, som EFTA-Tilsynsmyndigheden finder relevante, når den skal vurdere, om to produkter er efterspørgselssubstituerbare, kan opdeles som anført i det følgende:

38. Oplysninger om substitution i den seneste tid

I visse tilfælde er det muligt at analysere oplysninger om den seneste tids begivenheder på markedet, der er egentlige eksempler på substitution mellem to produkter. Når disse oplysninger foreligger, vil de normalt være af grundlæggende betydning for markedsafgrænsningen. Hvis der tidligere er sket ændringer i de relative priser (alt andet lige), vil reaktionen i form af efterspurgt mængde være afgørende for, om der er tale om substituerbarhed. Tidligere lancering af nye produkter kan også tjene som nyttige oplysninger, når det er muligt at analysere præcist, hvilke produkter der mistede omsætning til fordel for det nye produkt.

39. Der findes et antal kvantitative test, som er blevet udformet specielt med henblik på markedsafgrænsning. Disse test består i forskellige økonomiske og statistiske metoder: skøn over elasticiteten og krydspriselasticiteten⁽¹⁾ i efterspørgslen efter et produkt, test baseret på ensartede prisbevægelser over tiden, analyse af årsagsforbindelsen mellem prisserier og ensartede prisniveauer og/eller priskonvergens. EFTA-Tilsynsmyndigheden tager hensyn til foreliggende kvantitative oplysninger, der kan stå for en nærmere undersøgelse, når den skal fastlægge tidligere substitutionsmønstre.

40. Kundernes og konkurrenternes synspunkter

Som led i undersøgelserne vil EFTA-Tilsynsmyndigheden eventuelt kontakte de involverede virksomheders største kunder og konkurrenter for at indhente deres synspunkter om afgrænsningen af produktmarkedet og de fleste af de konkrete oplysninger, den behøver for at nå frem til en konklusion om markedets størrelse. Kundernes og konkurrenternes begrundede svar på, hvad der vil ske, hvis de relative priser for de relevante produkter stiger en smule (f.eks. 5 %-10 %) i det relevante geografiske område, tages i betragtning, hvis de underbygges med tilstrækkeligt faktiske oplysninger.

41. Forbrugerpræferencer

Når det drejer sig om forbrugsgoder, kan det være vanskeligt for EFTA-Tilsynsmyndigheden direkte at indhente de endelige forbrugeres synspunkter om substitutionsprodukter. Markedsundersøgelser, som virksomhederne har fået foretaget tidligere, og som de anvender ved fastsættelsen af prisen på deres produkter og/eller ved beslutninger om salg fremmende foranstaltninger, kan give oplysninger, der er nyttige for Tilsynsmyndighedens afgrænsning af det relevante marked. Forbrugerundersøgelser om forbrugsmønstre og -vaner, oplysninger om forbrugernes købsmønstre, detailhandlernes synspunkter og mere generelt markedsundersøgelser, som parterne og deres konkurrenter har

⁽¹⁾ Elasticiteten i efterspørgslen efter produkt X er et mål for, hvorledes efterspørgslen efter X varierer ved procentuelle ændringer i dets pris. Krydspriselasticiteten mellem produkterne X og Y er et mål for hvorledes efterspørgslen efter X varierer ved procentuelle ændringer i prisen på Y.

fremlagt, anvendes for at fastslå, om en økonomisk signifikant del af forbrugerne betragter to produkter som substituerbare, idet der tages hensyn til varemærkernes betydning i denne forbindelse. De metoder, der anvendes ved forbrugerundersøgelser, som de involverende virksomheder eller deres konkurrenter gennemfører ad hoc i forbindelse med en fusionsprocedure eller en procedure efter kapitel II i protokol nr. 4 til tilsyns- og domstolsaftalen⁽¹⁾, vil normalt blive undersøgt mere indgående; for i modsætning til allerede foreliggende undersøgelser er de ikke foretaget i forbindelse med virksomhedernes normale drift og beslutningsproces.

42. Forhindringer og omkostninger ved omdirigering af efterspørgslen til potentielle substitutionsprodukter

En række forhindringer og omkostninger kan medføre, at EFTA-Tilsynsmyndigheden ikke betragter to produkter, der umiddelbart er efterspørgselssubstituerbare, som tilhørende et enkelt produktmarked. Der kan ikke opstilles en udtømmende liste over alle mulige forhindringer for substitution og over omkostningerne ved at skifte leverandør. Der kan være mange forskellige årsager til disse forhindringer, og Tilsynsmyndigheden har i sine beslutninger været konfronteret med følgende: lovgivningsmæssige hindringer eller andre former for statsintervention, hindringer på markederne i de efterfølgende omsætningsled, behov for særlige kapitalinvesteringer eller nedgang i den løbende produktion med henblik på omstilling til andre råmaterialer, kundernes geografiske beliggenhed, særlige investeringer i produktionsprocessen, uddannelses- og personaleinvesteringer, investeringer i udskiftning af maskiner, usikkerhed omkring ukendte leverandørers kvalitet og ry m.m.

43. Forskellige kundekategorier og prisdifferentiering

Markedet kan blive indsnævret, når der findes særskilte kundekategorier. En særskilt kundekategori for det relevante produkt kan udgøre et snævrere, særskilt marked, når der anvendes andre priser over for disse kunder. Dette vil normalt være tilfældet, når følgende to betingelser er opfyldt: a) det skal klart kunne afgøres, hvilken gruppe en enkelt kunde tilhører på det tidspunkt, hvor de pågældende produkter sælges til ham, og b) handel mellem kunderne eller arbitrage gennem tredjemand må ikke være mulig.

Vurderingsgrundlag for afgrænsning af det geografiske marked

44. De oplysninger, som EFTA-Tilsynsmyndigheden finder relevante for at kunne træffe afgørelse om det geografiske marked, kan opdeles således:

45. Tidligere oplysninger om omdirigering af ordrer til andre områder

I nogle tilfælde kan der foreligge oplysninger om ændringer i priserne mellem forskellige områder og forbrugernes reaktion herpå. Der kan generelt anvendes de samme kvantitative test ved afgrænsning af det geografiske marked samt ved afgrænsning af

produktmarkedet, idet man dog skal være opmærksom på, at internationale prissammenligninger kan være mere komplicerede på grund af en række forskellige faktorer, såsom valutakursudsving, beskatning og produktdifferentiering.

46. Grundlæggende efterspørgselskarakteristika

Efterspørgslen efter det relevante produkt kan i sig selv være afgørende for det geografiske markedes størrelse. Der er store muligheder for, at konkurrencen begrænses geografisk af faktorer som nationale præferencer eller præferencer for nationale varemærker, sprog, kultur og livsstil, samt behovet for lokal tilstedeværelse.

47. Kundernes og konkurrenternes synspunkter

Som led i undersøgelserne vil EFTA-Tilsynsmyndigheden eventuelt kontakte de involverede virksomheders største kunder og konkurrenter for at indhente deres synspunkter om afgrænsningen af det geografiske marked samt de fleste af de konkrete oplysninger, den behøver for at nå frem til en konklusion om markedets størrelse; materialet skal være tilstrækkelig underbygget med faktiske oplysninger.

48. Aktuelt geografisk købsmønster

En undersøgelse af kundernes aktuelle geografiske købsmønster giver nyttige oplysninger om det geografiske markedes størrelse. Det geografiske marked vil normalt blive anset for at dække hele EØS, hvis kunderne køber hos virksomheder overalt i EØS på de samme vilkår eller opnår deres leverancer gennem effektive udbudsprocedurer med deltagelse af virksomheder fra hele EØS.

49. Handelsstrømme/eksportmønster

Når antallet af kunder er så stort, at det er umuligt at opnå et klart billede af det geografiske købsmønster ved henvendelse til dem, kan man i stedet benytte oplysninger om handelsstrømmene, forudsat at der findes tilstrækkeligt detaljerede handelsstatistikker for de relevante produkter. Handelsstrømmene og især baggrunden for dem giver oplysninger, der er nyttige for fastlæggelsen af det geografiske markedes størrelse, men er ikke afgørende i sig selv.

50. Forhindringer og omkostninger ved omdirigering af ordrer til selskaber i andre områder

Den omstændighed, at der for eksempel ikke forekommer indkøb eller handelsstrømme på tværs af grænserne, betyder ikke nødvendigvis, at markedet hovedsageligt er nationalt. Det må dog fastslås, om der findes hindringer, som isolerer det nationale marked, før det kan konkluderes, at det relevante geografiske marked i så fald er nationalt. Den største hindring for, at en kunde kan omdirigere sine ordrer til andre områder, er nok transportomkostningerne og transportrestriktioner, der skyldes lovgivning eller de pågældende produkters art. Transportomkostningerne vil normalt begrænse det geografiske markedes udstrækning, når det gælder voluminøse produkter af ringe værdi, idet

⁽¹⁾ Jf. fodnote 2.

man skal huske på, at en transportmæssig ulempe meget vel kan opvejes af en komparativ fordel ved andre omkostninger (lønomkostninger eller råmaterialer). Adgang til distribution i et givet område, lovgivningsmæssige hindringer, der stadig findes inden for visse sektorer, kvoter og toldtariffer kan også udgøre hindringer, der isolerer et geografisk marked og udelukker konkurrencen fra virksomheder uden for det pågældende område. Betydelige omkostninger ved at skaffe leverancer fra virksomheder i andre lande kan også medføre sådanne hindringer.

51. På grundlag af det indsamlede materiale vil EFTA-Tilsynsmyndigheden afgrænse det geografiske marked, der kan strække sig fra et lokalt til et globalt.

52. Ovenstående afsnit indeholder en gennemgang af de forskellige faktorer, der kan være relevante for markedsafgrænsningen. Dette betyder dog ikke, at det i hvert enkelt tilfælde er nødvendigt at indhente alle oplysninger og vurdere hver af disse faktorer. I praksis vil en del af disse faktorer ofte danne tilstrækkeligt grundlag for at nå frem til en konklusion.

IV. BEREGNING AF MARKEDSANDELE

53. Ved afgrænsning af det relevante produktmarked og det relevante geografiske marked kan man også indkredse leverandørerne og kunderne/forbrugerne på det pågældende marked. Herved kan man beregne de enkelte leverandørers samlede marked og markedsandele på grundlag af deres afsætning af de relevante produkter på det pågældende område. I praksis fremgår det samlede marked og markedsandelene ofte af markeds-kilderne, dvs. virksomhedernes skøn og undersøgelser, der foretages af erhvervs-konsulenter og/eller brancheforeninger. Når dette ikke er tilfældet, eller når de foreliggende skøn ikke er pålidelige, vil EFTA-Tilsynsmyndigheden normalt anmode de enkelte leverandører på det relevante marked om at redegøre for deres afsætning, således at den kan beregne det samlede marked og markedsandelene.

54. Selv om det normalt er afsætningen, der danner grundlag for beregningen af markedsandele, er der også andre forhold, som, afhængigt af de pågældende produkter eller brancher, kan give nyttige oplysninger; dette gælder især kapacitet, antal udbydere på markederne, antal fly (luftfart) eller reserver inden for sektorer som f.eks. minedrift.

55. Det er en tommelfingerregel, at både afsætningens omfang og værdi giver nyttige oplysninger. Når det drejer sig om differentierede produkter, vil afsætningen opgjort i værdi og markedsandele i denne forbindelse normalt blive anset for bedre at afspejle de enkelte leverandørers relative stilling og styrke.

V. ANDRE BETRAGTNINGER

56. Der findes en række områder, hvor der må udvises stor omhu ved anvendelsen af ovennævnte principper. Dette er tilfældet, når man undersøger primære og sekundære markeder, især når man skal undersøge virksomheders adfærd på et givet tidspunkt på grundlag af EØS-aftalens artikel 54. Metoden til afgrænsning af markederne i disse tilfælde er den samme, dvs. at man vurderer kundernes reaktion på relative prisændringer på grundlag af deres indkøbsbeslutninger, men samtidig tager hensyn til begrænsninger i substitutionsmulighederne som følge af betingelserne på de beslægtede markeder. Markedet for sekundære produkter, f.eks. reservedele, kan blive afgrænset snævert, når foreneligheden med det primære produkt er af stor betydning. Problemerne med at finde kompatible sekundære produkter samt de primære produkters høje priser og lange levetid kan gøre de relative prisstigninger på sekundære produkter rentable. Der kan ske en anden markedsafgrænsning, hvis der er mulighed for en betydelig substitution mellem de sekundære produkter, eller hvis de primære produkters egenskaber giver mulighed for en hurtig og direkte forbrugerreaktion på relative prisstigninger på de sekundære produkter.

57. I visse tilfælde kan substitutionskæder medføre afgrænsning af et relevant marked, hvor produkter eller markedets yderområder ikke er direkte substituerbare. Som eksempel kan nævnes det geografiske marked for et produkt med betydelige transportomkostninger. I sådanne tilfælde er leverancer fra et bestemt anlæg begrænset til et bestemt område omkring hvert anlæg på grund af transportomkostningerne. I princippet kan et sådant område udgøre det relevante geografiske marked, men hvis anlæggene er fordelt således, at der er betydelige overlapninger mellem områderne omkring de forskellige anlæg, vil prissætningen på disse produkter muligvis blive begrænset af en kæde-substitutionseffekt og føre til afgrænsning af et bredere geografisk marked. Det samme gælder, hvis produkt B er en efterspørgsels-substitutionsvare for produkterne A og C. Selv om produkterne A og C ikke er direkte efterspørgsels-substituerbare, er det muligt, at de skal anses for at tilhøre samme relevante produktmarked, fordi deres respektive prissætning kan begrænses af substitutionsproduktet B.

58. Ud fra et praktisk synspunkt skal begrebet substitutionskæder bekræftes af de faktiske forhold, f.eks. den indbyrdes prisafhængighed ved substitutionskædernes ydergrænser, for at der i et konkret tilfælde kan afgrænses et større relevant marked. Prisniveauerne ved kædernes ydergrænser skal også være af samme størrelsesorden.

BILAG II

EFTA-TILSYNSMYNDIGHEDENS MEDDELELSE OM AFTALER AF RINGE BETYDNING, DER IKKE FALDER IND UNDER EØS-AFTALENS ARTIKEL 53, STK. 1

- A. Denne meddelelse udsendes i henhold til aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS-aftalen) og EFTA-staternes aftale om oprettelse af en tilsynsmyndighed og en domstol (tilsyns- og domstolsaftalen).
- B. Europa-Kommissionen har vedtaget en meddelelse om aftaler af ringe betydning, der ikke falder ind under EF-traktatens artikel 85, stk. 1 ⁽¹⁾. Meddelelsen er ikke en bindende retsakt, men den indeholder principper og regler, som Europa-Kommissionen følger på konkurrenceområdet.
- C. EFTA-Tilsynsmyndigheden betragter ovennævnte meddelelse som EØS-relevant. For at sikre lige konkurrencevilkår og ensartet anvendelse af EØS' konkurrenceregler overalt i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, vedtager EFTA-Tilsynsmyndigheden den foreliggende meddelelse i medfør af sine beføjelser efter tilsyns- og domstolsaftalens artikel 5, stk. 2, litra b). Den agter at følge principperne og reglerne i denne meddelelse, når den anvender de pågældende EØF-konkurrenceregler på en bestemt sag.
- D. Denne meddelelse erstatter Tilsynsmyndighedens meddelelse, der er anført som bilag IX til Tilsynsmyndighedens afgørelse af 12. januar 1994, ændret ved afgørelse af 15. maj 1996 ⁽²⁾.

»I

1. EFTA-Tilsynsmyndigheden betragter det som en vigtig opgave at fremme samarbejde mellem virksomheder i den udstrækning, dette samarbejde økonomisk set er ønskeligt og ikke giver anledning til betænkeligheder i konkurrencepolitisk henseende. Med henblik herpå har Tilsynsmyndigheden offentliggjort en meddelelse vedrørende aftaler, vedtagelser og samordnet praksis angående samarbejde mellem virksomheder ⁽³⁾, hvori der er anført en række aftaler, som ifølge deres natur ikke kan anses for at være konkurrencebegrænsende. Endvidere har EFTA-Tilsynsmyndigheden i sin meddelelse om bedømmelse af underleveranceaftaler ⁽⁴⁾ anført, at denne type aftaler, der åbner udviklingsmuligheder for virksomhederne, ikke uden videre falder ind under EØS-aftalens artikel 53, stk. 1. Meddelelsen om vurdering af joint venture-selskaber oprettet i samarbejdsøjemed i henhold til EØF-aftalens artikel ⁽⁵⁾ beskriver i detaljer, hvilke betingelser de pågældende aftaler skal opfylde for at falde uden for kartelforbuddet. Med den foreliggende meddelelse ønsker EFTA-Tilsynsmyndigheden at præcisere rækkevidden af artikel 53, stk. 1, yderligere med det formål at fremme virksomhedssamarbejde.

2. EØS-aftalens artikel 53, stk. 1, forbyder aftaler, der kan påvirke handelen mellem EØS-aftalens kontraherende parter, og som har til formål eller til følge at hindre, begrænse eller fordreje konkurrencen inden for det område, som EØS-aftalen omfatter. EF-Domstolen har fastslået, at den tilsvarende bestemmelse i EF-traktaten, nemlig artikel 85, stk. 1, ikke gælder for aftaler, der ikke mærkbart påvirker samhandelen inden for Fællesskabet eller konkurrencevilkårene. Dette princip bør også følges ved fortolkningen af EØS-aftalens artikel 53, stk. 1, således at denne bestemmelse ikke gælder for aftaler, der ikke mærkbart påvirker samhandelen mellem EØF-aftalens kontraherende parter eller konkurrencen. Aftaler, som ikke mærkbart påvirker handelen mellem de kontraherende parter, falder ikke ind under artikel 53.

De skal derfor alene vurderes på grundlag af national lovgivning. Dette er også tilfældet med aftaler, hvis faktiske eller potentielle virkninger er begrænset til en enkelt kontraherende parts område eller et eller flere tredjelandes område. Aftaler, der ikke har til formål eller til følge at begrænse konkurrencen mærkbart, falder heller ikke ind under forbuddet i artikel 53, stk. 1.

3. Ved at anføre kvantitative kriterier og give retningslinjer for anvendelsen af dem, giver EFTA-Tilsynsmyndigheden i denne meddelelse begrebet »mærkbart« et tilstrækkeligt konkret indhold til, at virksomhederne selv kan vurdere, om deres aftaler falder uden for EØS-aftalens artikel 53, stk. 1, på grund af deres ringe betydning. Den kvantitative definition af, hvad der skal forstås ved mærkbart, har dog kun vejledende karakter. Det er tænkeligt, at en konkret aftale mellem virksomheder, som overskrider nedennævnte grænser, kun påvirker handelen mellem de kontraherende parter eller begrænser konkurrencen i det område, der er omfattet af EØS-aftalen, i ubetydeligt omfang og som følge heraf ikke falder ind under artikel 53, stk. 1. Den foreliggende meddelelse indeholder da heller ingen udtømmende angivelse af, hvilke konkurrencebegrænsninger der ikke falder ind under artikel 53, stk. 1. Det er en kendsgerning, at selv aftaler, der ikke er af »ringe betydning«, kan falde uden for kartelforbuddet, fordi de udelukkende har en positiv indvirkning på konkurrencen.

4. Som følge af de kriterier og retningslinjer, der er anført i denne meddelelse, skulle virksomhederne ikke længere have nogen interesse i at få afklaret retstilstanden for de aftaler, der er omfattet af meddelelsen, gennem EFTA-Tilsynsmyndighedens individuelle beslutninger. Der er derfor ikke længere grund til at anmelde sådanne aftaler. Men hvis der i et konkret tilfælde skulle opstå tvivl om, hvorvidt en aftale mærkbart kan påvirke handelen

⁽¹⁾ EFT C 372 af 9. 12. 1997, s. 13.

⁽²⁾ EFT L 153 af 18. 6. 1994, s. 32, EFT C 281 af 26. 9. 1996, s. 20.

⁽³⁾ EFT L 153 af 18. 6. 1994, s. 25.

⁽⁴⁾ EFT L 153 af 18. 6. 1994, s. 30.

⁽⁵⁾ EFT L 186 af 21. 7. 1994, s. 58.

mellem EØS-aftalens kontraherende parter eller begrænse konkurrencen, har virksomhederne mulighed for at anmode om negativattest eller at anmelde aftalen efter kapitel II⁽¹⁾, kapitel VI⁽²⁾, kapitel IX⁽³⁾ og kapitel XI⁽⁴⁾ i protokol nr. 4 til tilsyns- og domstolsaftalen.

5. EFTA-Tilsynsmyndigheden vil hverken efter anmodning eller på eget initiativ indlede en procedure i sager, der falder ind under denne meddelelse, jf. dog punkt 11 og 20. Hvis en aftale, der er omfattet af artikel 53, stk. 1, ikke er blevet anmeldt, fordi de pågældende virksomheder i god tro har antaget, at aftalen er omfattet af denne meddelelse, har EFTA-Tilsynsmyndigheden ikke til hensigt at pålægge bøder.

6. Denne meddelelse gælder også for vedtagelser inden for sammenslutninger af virksomheder og for samordnet praksis.

7. Denne meddelelse foregriber ikke andre kompetente myndigheders fortolkning, og dette gælder især de nationale domstole, EFTA-Domstolen, EF-Domstolen og Retten i Første Instans.

8. Denne meddelelse berører ikke anvendelsen af national konkurrenceret.

II

9. EFTA-Tilsynsmyndigheden er af den opfattelse, at aftaler mellem virksomheder, der producerer eller distribuerer varer eller præsterer tjenesteydelser, ikke falder ind under forbuddet i artikel 53, stk. 1, når de deltagende virksomheder på intet af de berørte markeder tilsammen har en markedsandel, der overstiger:

- a) 5 %, når aftalen er indgået mellem virksomheder, der opererer i samme produktions- eller afsætningsled (*horisontale* aftaler)
- b) 10 %, når aftalen er indgået mellem virksomheder, der opererer i forskellige økonomiske led (*vertikale* aftaler).

Når der er tale om en blandet horisontal og vertikal aftale, eller aftalen vanskeligt lader sig klassificere som horisontal eller vertikal, gælder tærsklen på 5 %.

10. EFTA-Tilsynsmyndigheden mener i øvrigt heller ikke, at ovennævnte aftaler er omfattet af forbuddet i artikel 53, stk. 1, hvis de i punkt 9 fastsatte satser for markedsandelene overskrides med højst en tiendedel i en periode på to på hinanden følgende regnskabsår.

11. For så vidt angår:

- a) horisontale aftaler, der har til formål
 - at fastsætte priser eller begrænse produktion eller afsætning, eller
 - at opdele markeder eller forsyningskilder
- b) vertikale aftaler, der har til formål
 - at fastsætte videresalgspriser, eller
 - at sikre de deltagende virksomheder eller udenforstående virksomheder områdebeskyttelse

kan det ikke udelukkes, at artikel 53, stk. 1, finder anvendelse, selv om de deltagende virksomheders samlede markedsandele ligger under de i punkt 9 og 10 anførte tærskler.

EFTA-Tilsynsmyndigheden finder imidlertid, at det i første omgang påhviler de kontraherende parters myndigheder og domstole at tage de under a) og b) omhandlede aftaler op til behandling. Den vil derfor kun skride ind over for sådanne aftaler, hvis den finder det nødvendigt af hensyn til de interesser, som EØS-aftalen skal beskytte, og især hvis aftalerne bevirker, at det indre marked som ved EØS-aftalen er blevet udvidet til også at omfatte EFTA-staterne, ikke fungerer korrekt.

12. Ved deltagende virksomheder forstås i denne meddelelse:

- a) de i aftalen deltagende virksomheder
- b) virksomheder, hvori en i aftalen deltagende virksomhed direkte eller indirekte
 - ejer mere end halvdelen af kapitalen eller driftsformuen
 - råder over mere end halvdelen af stemmerettighederne
 - kan udpege mere end halvdelen af medlemmerne af bestyrelsen eller af de organer, som retligt repræsenterer virksomheden, eller
 - har ret til at lede virksomhedens forretninger
- c) virksomheder, som direkte eller indirekte har de under b) anførte rettigheder i eller beføjelser over en i aftalen deltagende virksomhed
- d) virksomheder, hvori en under c) anført virksomhed direkte eller indirekte har de under b) anførte rettigheder eller beføjelser.

Virksomheder, hvori flere af de under a) - d) anførte virksomheder tilsammen direkte eller indirekte har de under b) anførte rettigheder eller beføjelser, anses ligeledes for at være deltagende virksomheder.

13. For at kunne beregne markedsandelen er det nødvendigt at afgrænse det relevante marked. Dette indebærer, at både det relevante produktmarked og det relevante geografiske marked må defineres.

14. Det relevante produktmarked omfatter alle de produkter eller tjenesteydelser, som forbrugerne betragter som substituerbare på grund af deres egenskaber, pris og anvendelsesformål.

15. Ved det relevante geografiske marked forstås det område, hvor de deltagende virksomheder afsætter de relevante produkter og tjenesteydelser, og som har tilstrækkelig ensartede konkurrencevilkår og kan skelnes fra tilstødende geografiske områder på grund af væsentlige forskelle i konkurrencevilkårene.

16. Ved anvendelsen af punkt 14 og 15 bør der tages hensyn til meddelelsen om afgrænsning af det relevante marked efter EØS konkurrenceregler⁽⁵⁾.

⁽¹⁾ Svarer til Rådets forordning nr. 17

⁽²⁾ Svarer til Rådets forordning (EØF) nr. 1017/68.

⁽³⁾ Svarer til Rådets forordning (EØF) nr. 4056/86.

⁽⁴⁾ Svarer til Rådets forordning (EØF) nr. 3975/87.

⁽⁵⁾ Endnu ikke offentliggjort i Tidende.

17. Hvis der opstår tvivl om afgrænsningen af det relevante geografiske marked, kan virksomhederne gå ud fra, at deres aftale ikke mærkbart påvirker samhandelen mellem EØS-aftalens kontraherende parter eller konkurrencen, når de i punkt 9 og 10 anførte tærskler for markedsandele ikke overskrides i nogen af de stater, der er omfattet af EØS-aftalen. Dette er dog ikke til hinder for, at national konkurrenceret kan finde anvendelse på de pågældende aftaler.

18. Kapitel II i denne meddelelse finder ikke anvendelse, når konkurrencen på det relevante marked begrænses af den kumulative virkning af parallelle net af lignende aftaler mellem flere producenter eller forhandlere.

III

19. Aftaler mellem små og mellemstore virksomheder som defineret i EFTA-Tilsynsmyndighedens afgørelse nr. 112/96/KOL⁽¹⁾, vil sjældent kunne påvirke handelen mellem EØS-aftalens kontraherende parter og konkurrencen inden for EØS

mærkbart. Som hovedregel falder de derfor ikke ind under forbuddet i artikel 53, stk. 1. Hvis disse aftaler undtagelsesvis skulle opfylde betingelserne for anvendelsen af denne bestemmelse, vil de ikke frembyde en tilstrækkelig interesse for EØS til, at det vil være berettiget at skride ind over for dem. EFTA-Tilsynsmyndigheden vil derfor hverken efter anmodning eller på eget initiativ indlede nogen procedure for at bringe artikel 53, stk. 1, i anvendelse på sådanne aftaler, heller ikke selv om de tærskler, der er fastsat i punkt 9 og 10, er overskredet.

20. EFTA-Tilsynsmyndigheden forbeholder sig dog ret til at skride ind over for sådanne aftaler:

- a) når de hæmmer konkurrencen mærkbart inden for en væsentlig del af det relevante marked
- b) når den kumulative virkning af parallelle net af lignende aftaler mellem flere producenter eller forhandlere fører til en begrænsning af konkurrencen på det relevante marked.*

⁽¹⁾ EFT L 42 af 13. 2. 1997, s. 33.